Akbaba

Türkiye, domates satsa kalkınacak. — Gazeteler —

Demirel ve muhalefet!

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sağdan gidiniz!

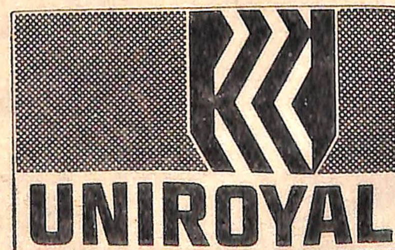

Bomboş tenha yollarda sağdan gitmeye lüzum var mı?

Evet. Her yerde, her zaman, EVET! Yolun solundan gitmek, hem sizin, hem karşıdan veya arkadan gelenler için tehlikelidir. Canınızı, malınızı, eşinizi, çocuklarınızı, ananızı, babanızı, düşünüyorsanız. Bilen Şöför gibi yapınız: SAĞDAN GİDİNİZ! Herkes sağdan giderse yollar daha emin olur!

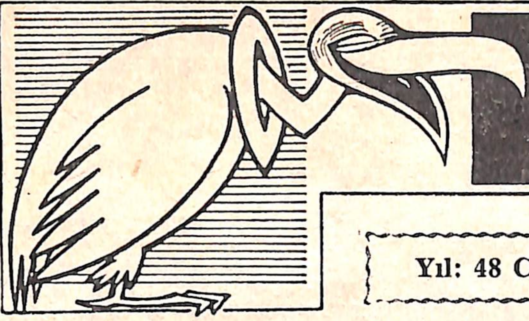
Niçin Bilen Şöför Uniroyal lâstiğini tercih eder?

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel dış kat vardır: Ömür zırhı ve ısı kesici duvar. Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir naylon gövde etrafında toplanmıştır. Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en sağlam, en dayanıklı lâstiği haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstiği.

(Manajans: 2013 — 96)

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 27 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 24 Haziran 1970

ONİKİ YILIN SONUNDA..

ALÂADDİN'İN sihirli lâmbasından, bir dudağı yerde, bir dudağı gökte bir dev çıkar:

— Dile benden, ne dilersen? diye eğilip, kollarını kavuşturur sahibinin önünde.

— Şu karşıki tepede bir saray isterim.

— Lebbeyk.

Ve dakikasında gözler önüne serilir bir muhteşem saray..

— Peri padişahının kızını isterim.

— Lebbeyk.

Ve saniyesinde gözler önünde belirir peri padişahının nazlı kızı...

Masallarda adı geçer Alâaddin'in... Ama şu anda aramızda olsa, lâmbasını elleriyle oğuşturса, bir dudağı yerde bir dudağı gökte dev, sahibinin önünde eğilip emir beklese:

— Dile benden ne dilersin?

Masal bu ya, Alâaddin dilese:

— Zamsız bir şey getir bana!

— Lebbeyk.. diyebilir mi dev?

Dese bile zamsız bir şey bulabilir mi memlekette?

Etten sebzeye, undan pirince, sigaradan soğana, içkiden dolmuş tarifesine, demirden kâğıda kadar zam görmeyen ne kaldı ki? Toplu iğneden ev kirasına kadar her şeyde fiyatların alabildiğine arttığı bir Türkiye bu... Gıda fiyatları 13 yılda 5 misli artmış... Yoksulun yemeği zeytin 1953 yılında 170 kuruşa satılırken bugün 850 kuruşa... Yine 1953'te kilosu 21 kuruşa satılan soğan bugün 200 kuruşa... Kadın ayakkabısı aynı sürede 20 liradan 110 liraya fırlamış... Et 3 liradan 15 liraya sıçramış...

Kâğıdın bundan 12 yıl önce tonu bin lira idi, iki katına tırmanmış, üçüncü kata ulaşmıştır. Matbaa mürekkebi deseniz öyle.. işçilik deseniz öyle.. matbaa mürekkebindeki fiyat artışı yüzde bini aşarken, klişe çinkosu da yarışa katılmış... Biribiri ardından gelen siyasî iktidarlar zam üstüne zam politikasını adamakıllı benimsediklerinden 1958'den bu yana yiyecek maddesinden giyeceğe kadar her şeyde zam görmeyen bir tek şey bulamazsınız...

Haaa.. belki bir tek şey bulursunuz.

İnsaflı ve vefâlı okurlarımız belki zam görmeyen o bir tek şeyin ne olduğunu bizden önce hatırlayacaklardır:

— Akbaba!

Evet sevgili okurlar.. oniki yıldan beri zam okyanusunun dalgaları ortasında, bir elde kalem, bir elde fırça, çel-çepelek, yelken-kürek, fedakârlığın pusulasına göre rota tutarak yol alan bir Akbaba'nız vardır.

Oniki yıldan beri, kâğıt fiyatları arttığı halde, mürekkep fiyatları arttığı halde, baskı fiyatları arttığı halde, dişini sıkıp yüz kuruşta direnen bir biz kaldık.

Siz aziz okurlar sayesinde yapabildik bunu.. ve sizler için katlandık buna...

Demir, bakır, sigara, içki, ekmek, kundura, fasulye, pirinç, mercimek.. aklınıza ne gelirse her şey yükseldi.. biz:

— Ha gayret.. diye dişimizi sıkıp durduk.

1958'de bir lira idi Akbaba..

1970'te bir liradır.

Ama sevgili okurlar, bizde takat kalmamıştır artık...

Her şeyin pahalılık yolunda yarışa çıktığı, zam üstüne zam politikasının durmadan işletildiği bir ortamda tam 12 yıldan beri aynı fiyatta kalabilmek bir mucizedir.

Öylesine bir mucize ki bugün Türkiye'de birisi çıkıp da:

— Oniki yıldan beri zam görmemiş bir şey gösterin!.. dese Akbaba'dan gayrısını bulamazsınız.

Gazeteler, daha bir kaç ay önce yeniden yüzde yüz zam yapmışlardır fiyatlarına...

Ve şimdi kâğıt fiyatları yeniden zam görmüştür hükûmet eliyle...

İşte böylesine bir ortamda, sevgili Akbaba okurlarının güvenine sığınarak fiyatımızı 25 kuruş artırmayı düşündük.

Bir simidin 50 kuruşa satıldığı, bir ayakkabı boyasının liraya çıktığı bir zamanda aziz okurlarımızın Akbaba'ya 25 kuruşu severek ödeyeceklerini umut ediyoruz. Oniki yılda yüzde 25 fiyat artışı gerçekte bir artış bile sayılmaz. Paranın değeri öylesine düşmüştür ki, dünün bir lirası bugün beş lira, dünün yirmibeş kuruşu bugün 125 kuruştur. Kâğıt, mürekkep, çizgi, nükte, hiciv, sanat, mizah, baskı, cilt, renk üstüne bir dizi çabanın emekçileri, her hafta size bir neşe buketi hazırlamaya çalışıyorlar. Tam yedi gün, gece-gündüz, durmadan-dinlenmeden... Sevgili okurlardan karşılığını da görüyorlar bunun... Bugün Akbaba 50 bin ailenin evinde neşedir. Zaten bu rağbeti görmesek, bunca yıl fiyatımızı artırmadan yürüyemezdik.

Ama zam politikasıyla «Zamistan» a dönen bir Türkiye'de daha fazla dayanamazdık.

Gelecek haftadan başlayarak Akbaba'nız 125 kuruştur.

Buna karşılık biz dünden daha çok çalışarak sizlere yenilikler hazırlamayı düşünüyoruz. Akbaba, durmadan kendisini yenileyen bir ocaktır. Yazılarımızı daha titiz, çizgilerimizi daha güzel, romanlarımızı daha seçme, fıkralarımızı daha usta göreceksiniz bundan sonra... Gelecek hafta aramıza yeni arkadaşlar katılacak, sayfalarımızda yeni köşeler açılacak.

Evinizin neşesi Akbaba daha da pırıltılı bir gülümseme ile her hafta kapınızı çalacak...

Vargücümüzle çalışacak, sizlere lâyık olmak için geceyi gündüze katacağız. Sizler bizim hayat kaynağımızsınız sevgili okurlar... Bir alıp on vermek üstüne bir sanat çabasının dergisi olmasa idi Akbaba, yarım yüzyıla yakın bir süre tebessümünü sürdürebilir miydi?

AKBABA

AKBABA'NIN YENİLİKLERİ

Sevgili okurlarımız,

Sizler için kalemlerimiz, fırçalarımız durmadan yenilikler, güzellikler arıyor. Bugün sizlere, gelecek sayımızda sunacağımız yeniliklerden kısa bir özet vereceğiz:

1 — AKBABA'nın gelecek haftaki sayısı, Nasrettin Hoca Sayısıdır. Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Necmi Rıza, Hoca'mızın şanına lâyık fevkalâde bir orta sahife hazırladılar.

2 — AKBABA, daima kendi rekorunu kırmaya çalışan bir mizah dergisidir. Bu şevk ile kadrosunda daima yenilikler sağlar. Gelecek sayımızda, değerli bir yazarımız Akbaba ailesine bütün verimiyle katılıyor. Her hafta sizlere, politikanın can evi Ankara'nın havasını, perde arkasını aksettirecek bu genç imza ile Akbaba'yı daha çok seveceğinizi umuyoruz.

3 — Arkadaşımız Reşit Aşçıoğlu çok beğeneceğiniz bir yazı dizisi hazırladı: NASRETTİN HOCA SOSYALLEŞTİ.
Gelecek hafta sunacağımız bu yazı dizisinde, Hoca'mızı, bütün neşesi, bütün nüktesi ile günümüzün olayları içinde bulacaksınız.

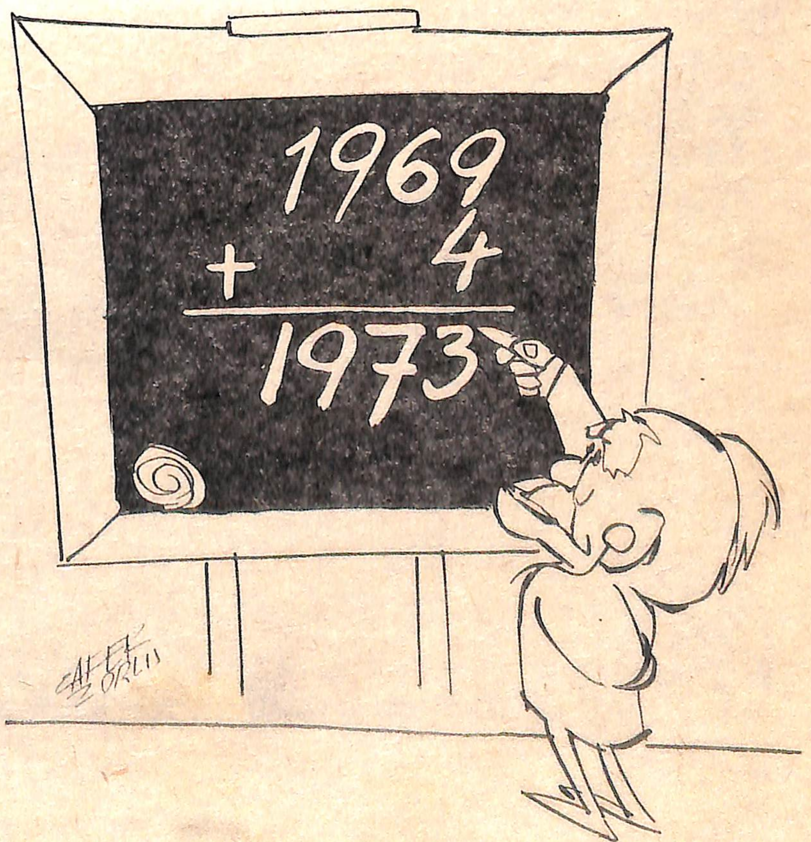
4 — Gelecek sayımızda, değerli sanatçımız Semih Balcıoğlu'nun fırçasından yeni bir RESİMLİ ROMAN'a başlıyoruz. Bu resimli romanı gülerek merakla okuyacak ve her hafta, gelecek haftayı, onu düşünerek bekliyeceksiniz.

5 — AŞK DERSLERİ
Arkadaşımız Şemsi Belli'nin bu ilginç yazı serisine gelecek hafta başlıyoruz. AŞK DERSLERİ, değişik bir dizi olarak günlük hayatınıza ayrı bir neşe, ayrı bir renk katacaktır.

6 — BULAN KAZANIYOR!
Bütün okurlarımıza bir yarışma açıyoruz. Bu yarışmaya katılmakla, gülecek, düşünecek, bulacak ve kazanacaksınız.

I TEMMUZ'DA AKBABA'NIZI DAHA GÜZEL BULACAK, DAHA ÇOK SEVECEKSİNİZ

Demirel: «İstifa etmiyeceğim, herkes hesabını ona göre yapsın» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

AĞLAMA DUVARI

Muzaffer İZGÜ

SABAH bakkala ekmek almaya giden oğlum, kapıdan girer girmez:

— Nah baba, benim boyumda var, dedi.

— Nedir o oğlum? dedim.

— Yazılar... Bizim duvara yazdıkları yazılar.

Evin, köşe arasında olur, sağolsun bizim millet, duvarının dibini çöplük yaparlar.. evin şöyle bir kıyıda kenarda olur, duvarının dibini açıkhava tuvaleti yaparlar... Bizim gibi evin, caddenin göbeğinde de olunca, yazboz tahtası yaparlar.

Dışarıya çıktım, baktım kocaman kocaman harflerle:

«Kahrolsun emperyalistler» yazmışlar.

Bir canım sıkıldı, bir canım sıkıldı ki... Daha üç ay önce buz gibi boyatmışım duvarı. Şöyle bir boyayı yoklayayım dedim, hemen yapıştı biri kolumdan:

— Höt babalık, silemezsin o yazıyı, annadın mı? dedi.

— Yoo, annamadım, dedim.

— Hele bi sil!...

Akşama misafirlerim gelmeyecek olsa, dursun durduğu kadar ama, hemen gırgıra alırlar insanı. Nitekim, akşam arkadaşlardan bir kısmı:

— Seni yazmışlar, dedi. Bir kısmı da:

— Eh, sen de mi başladın? dediler.

Gece yarısı, oğlanla badanalı boyayı hazırladık, sabaha dek merdivenden iki kez düşme pahasına yazıyı sildim. Ya iki saat uyudum, ya da uyumadım.

Sabahleyin bakkala gidip gelen oğlum:

— Ühüüü baba, daha büyük, daha büyük, dedi.

— Ekmekler mi büyümüş oğlum? diye sorunca:

— Yoo, ne ekmeği, yazılar, demez mi?

Deli gibi fırladım sokağa... Ulan yapmayın be, etmeyin eylemeyin be, emeğimize acıyın be!... Okudum yazıyı. Bu kez:

«Kahrolsun komünistler!» diye yazmışlar.

Yaş duvar, her harfin ucundan yere boya saçakları akmış, olmuş bizim duvar, kamışlı berber kapıları gibi salkım saçak... Eh, ne yapalım, gece yarısı oğlanla tekrar kireci ısladık, tekrar boyayı kattık, aldık elimize fırçayı, sür Allah sür!... Önceki boya siyahtı, biz vurduk mavi, bu yazı kırmızı, biz vurduk yeşil, duvar oldu ressam tuvali...

Sabah oğlanı bakkala gönderirken:

— Ulan, dedim, sakın ha kara haberle gelmeyesin, kırarım vallahi bacaklarını!

Oğlan, haklı olarak:

— Suç bende mi be? dedi.

Kapıdan çıkmasıyla girmesi bir oldu:

— Tamam baba, tamam, dedi.

— Ohhh, çok şükür Allaha, demek bir şey olmamış, tamam?

— Bu sefer de «Hakkımızı alacağız» diye yazmışlar.

— Duvara?

— Evet!

— Bizim duvara?

— Bizim duvara. Hem de merdiven koyup yazmışlar, harfler benim iki boyumda.

Eh, gel de kalbten gitme! Karıma:

— Artık elimi sürmem, dedim.

— Ayol öyle macunlu otobüsler gibi, kırk yamalı duvar mı olur?

— Yapamaaam... Dindim kaç gündür yahu!

— Öyleyse yaptır.

— Yaptır demesi kolay, kaça badana edip boyarlar sen biliyor musun?

O gece yine badana işiyle uğraştım. Öyle bir kara boya çektim ki duvara, zift karası. Karım:

— Ayol rezil ettin duvarı, dedi.

— Hanım hanım, dedim, nasıl olsa yine yazacaklar. Hiç olmazsa, siyahı görüp birkaç gün yazmazlar.

Sabahleyin işe gittiğimde suratımın orasında burasında hâlâ kara kara boya lekeleri vardı. Akşam eve döndüğümde, daha uzaktan:

— Eyvaaah'ı çekip, oracığa yığıldım. Bir kundura boyacısı:

— Amman âbi, kalb mi, böbrek mi? diye belimden yakaladı. İnleyerek:

— Boya boya, dedim.

— Boyayalım âbi, şipşak...

Sinirimden mi, şaşkınlığımdan mı nedir bilmem, ayağımı boyacının sandığının üzerinde buldum. Boyacı:

— Vallahi âbi, dedi, ilk kez sizde görüyorum, öyle böbrek sancısı tutmuş gibi yerde kıvranaraktan ayakkabılarımı boya diye andelüp yapanı...

Kapıdan girince, karıma:

— Haberin var mı? dedim.

— Ayy, terfin mi geldi yoksa? diye sevindi.

— Yoo, dedim, bizim duvar terfi etmiş yine. «Satılıklar, Uşaklar» yazmışlar. Bana bak hanım, artık şurama geldi, bir gün de dırdır etsen, bir hafta da dırdır etsen, benden paso, dünyada boyamıyacağım artık duvarı, deyip, attım şapkayı kenara, çöktüm koltuğun birine.

Ve boyamadım duvarı... Ama sağolsunlar, ilerici gençlerimiz, gerici gençlerimiz, boyadılar da boyadılar, boyadılar da boyadılar... Bir gün bir bakıyorum, duvarın yarısı beyaz badana edilmiş, üzerine siyah iri harflerle:

«Boykot hakkımızdır» yazılı.

Başka gün bir bakıyorum, duvarın öbür yarısı sarıya boyanmış, kırmızı iri harflerle:

«Go Home» yazılı.

Üstü, yeşile boyanmış, maviyle:

«Sömürüye paydos» yazılı.

Sonra yavaş yavaş, başka şeyler de yazmaya başladılar:

«En iyi yabancı dili ancak Koro Dersanesinde öğrenebilirsiniz».

«Salamlarımız, sucuklarımız garantilidir.»

Onun altında:

«Bu düzen değişmelidir.»

Yanında:

«Her boy, her beden fanilâları ancak fanilâcı Mahmut'ta bulabilirsiniz.»

Öyle, kurşun kalemle, kırmızı kalemle yazılan yazıları bereket iyice dikkatle bakmayanlar okuyamıyorlar. Bir okusalar...

«Bu evde inekler oturuyor.»

«Lan hıyar, duvarına sahip olsana.»

«Bu evde oturan düdüğe son ihtar, ya duvarını boyarsın, ya da biz senin sülâleni boyarız.»

Hele, o, hani yağlı boyayla ilk yazılan, «Satılıklar» yazısının —lar— hecesi başka yazıların içine kaynaştıktan sonra, her gün kapımızı çalanlar:

«Gaça vereceeen bey?»

«Neyi?»

«Evi.»

«Satılık değil.»

«Madem niye satılık yazdın?»

«Biz yazmadık.»

«Maytap mı geçiyon bennen?»

Gece oniki, zıırrr kapının zili:

«Peşin ne diyorsun, vâdeli ne diyorsun, kefil garantili.»

«Hey Allahım, sen sabır ver.»

İllallah dedik... Hele o sabah, hele o sabah... Oğlan yine ekmek almak için kapıdan çıkmıştı ki, çıkmasiyle girmesi bir oldu:

— Babaaaa, diye bağırdı. Evin etrafını toplum polisleri sarmış.

— Deme lan? Hanım, dükkân mükkân mı işgal ettin?

— Ne dükkânı, ne işgali ayol?

— Ulan yoksa «Bu evde grev vardır» falan mı yazdılar duvara veletler?

Kapıya çıktım. Hemen yapıştı polisin biri kolumdan.

— Ulan aman!...

— Amanı zamanı yok, yürü!...

— Niye?

— Niyesini sen bilirsin!

Pijamalarımı çıkarmadan attılar beni arabaya, geldik karakola. Komiser:

— Söyle bakalım, kim yazdı o yazıyı? dedi.

— Neyi?

— Bilmemezlikten gelme ulan? Sen duvarını ilânat tahtası gibi kullanıyor, para alıyormuşsun.

— Aman komiser bey!...

— Yooo, aldığın para, kaçırdığın vergi bizi değil, maliyeyi ilgilendirir, biz sana o yazıyı kimin yazdığını soruyoruz.

— Hangi yazıyı?...

— Bak, gıdıklarım ha!... Bu gece yazılan yeşil yazıyı soruyorum.

— Haberim bile yok.

— Haberin yok ha!...

Sağolsunlar, bir gün bir gece beni bir güzel gıdıklayıp sonra da salıverdiler...

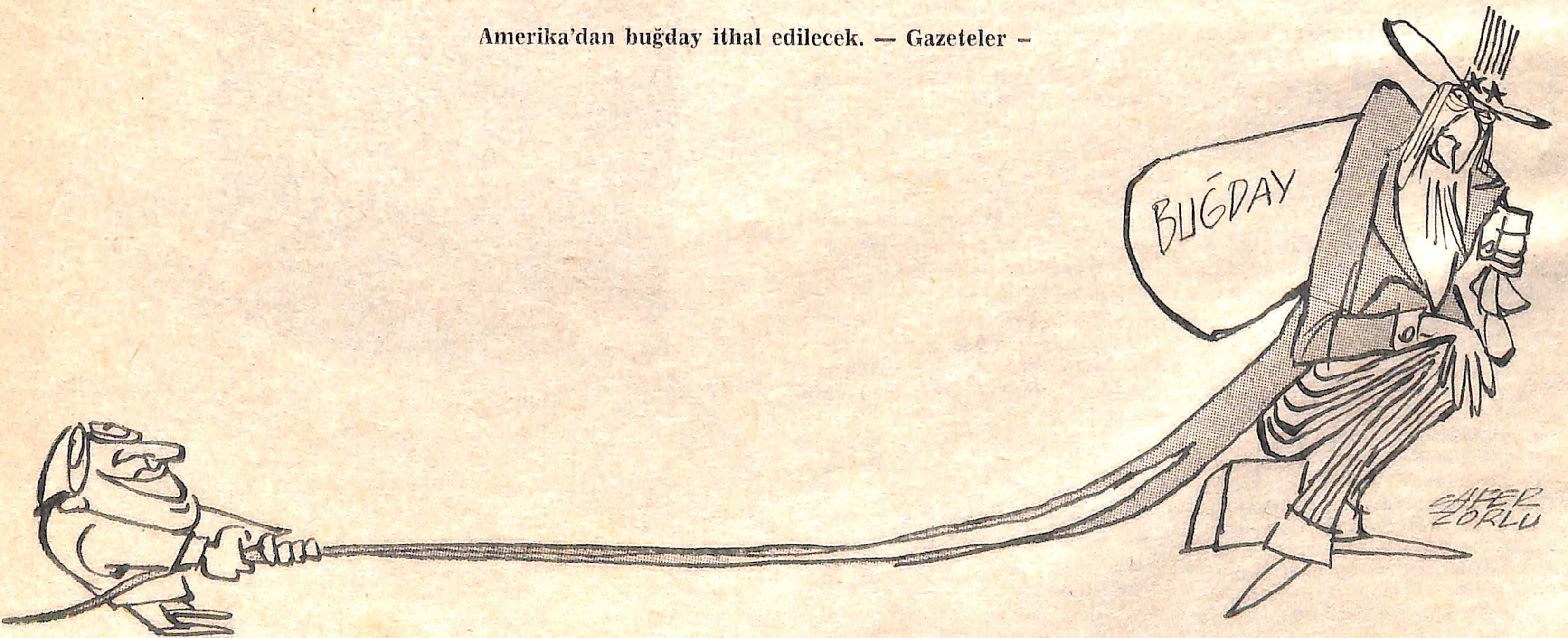
Şimdi tabelâcıya kocaman bir levha ısmarladım:

«Buraya yazı yazan eşşek oğlu eşşektir» diye.

Levha yazılır yazılmaz bizim ağlama duvarının en üstüne asacağım, bakalım o zaman ne olacak?...

Muzaffer İZGÜ

Amerika'dan buğday ithal edilecek. — Gazeteler –

EKMEK KUYRUĞU!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

ŞEY ADALETİ

★

DÜNYADA derece farkı gözetilmesine imkân veren ve vermeyen özellikler vardır.

Az yahut çok akıllı olabilirsiniz.

Az yahut çok güzel olabilirsiniz.

Az yahut çok zengin olabilirsiniz.

Ama bir insan az yahut çok evli olamaz.

Az yahut çok ölü olamaz.

Az yahut çok gebe olamaz.

Çünkü kişi ya evlidir, ya değil. Ya ölüdür, ya değil. Ya gebedir, ya değil. Derecesi, yarı yolu, haftaymı falan yoktur bu hallerin.

«Kanun karşısında suçluluk» da aynı sınıfa girer. Bir davranış kanuna göre ya suçtur, ya değil. Vatandaşlar da bir mahkeme önünde öyle bir davranışla suçlanınca ya hüküm giyer, ya da beraet ederler.

Hiçbir yargıç:

— Sanığı falanca maddeye göre azıcık suçlu buldum, gibi bir karar veremez.

Bu alanda derece farkı gözetme ancak mizahta geçerlidir.

Gogol'ün ünlü «Müfettiş» komedisinde Çarlık Rusya'sının bir kasabasına gelen bir züğürt serserîyi oranın bütün yöneticileri ve esnafı müfettiş sanıp rüşvet yağmuruna tutarlar; çünkü ahaliyi soymak için aralarında kurmuş oldukları soygun düzeninin kurcalanması işlerine gelmez.

Bu düzene göre soyguna katılışta her birinin ayrı yeri ve rütbesi vardır. Bir ara biribirlerini suçlayarak çekişirlerken bir memur ötekine şöyle der:

— Sen hep hakkından çok rüşvet alırsın!

Komedinin yazıldığı 1836 yılından günümüze kadar dünyanın her yerindeki sayısız temsilde bu söz seyircileri kahkahayla güldürmüştür; zira belirli miktardaki rüşvetin hak sayılmasını mümkün kılan bir düzen gerçekten gülünçtür.

Aynı derecede güldürücü bir nüktenin duyulması için aradan 134 yıl geçmesi gerekti.

Bu seferki yer tiyatro değil, bir parlâmento salonu. Hadi adını da söyleyelim: Türkiye Millet Meclisi toplantı salonu. Kürsüde bir milletvekilimiz. Personel Kanunuyla ilgili tartışmalar sırasında memurlarımızın durumundan yakınırken şöyle diyor:

— Bâri memlekette rüşvet adaletini tesis edelim.

Rüşvet adaleti...

Harika doğrusu!

Türkiye'ye geri kalmış ülke falan diyenler çoğunlukta ama dünyaya toplumsal yenilikler getirme bakımından hiç de geri sayılmayız. Yalnız şu son çeyrek yüzyılda insanlığa armağan ettiğimiz ne buluşlar vardır!

Örnek: dolmuş.

(Bunun zararlı bir yenilik olduğunu, elli kişiyi taşımak için bir otobüs yerine on otomobil kullanmanın ekonomik kayıplara yol açtığını, dokuz sağlam erkeğin iş gücünü heba ettiğini, sokakları tıkayıp havayı kirlettiğini falan söyleyebilirsiniz tabii. Biz de «yararlı bir yenilik» demedik zaten. Yenilik ya, ona bakın!)

Bazen de eski bir buluşu alır, ona kendi özelliklerimizi ekleyip ortaya yepyeni bir şey çıkarırız.

Söz gelimi, kiralık katil tutmak insanlığın en eski domuzluklarından biridir. Ama bu usulü bir ticaret marifetiyle cilâlayıp çağdaş ekonomiye uygun duruma getirmek İstanbul'lulara kısmet oldu.

Duymuşsunuzdur: kültür merkezimizde işinizi görecek kiralık katili taksitle tutmak mümkün. Piyasasının bundan büyük kolaylık sağladığı bir ülke bilen kimse varsa beri gelsin!

Geçenlerde basınımızda yayınlanan ve tekzip edilmeyen bir habere göre Anadolu kasabalarımızdan birine girmek isteyen dilenciler kimin adamı olduğu meçhul kişiler tarafından durduruluyor, «harç» vermezlerse geri çevriliyor, verirlerse içeri dalıp sokaklarda rahatça dileniyorlarmış.

Şu düzeni kurabilen zekâya «Rüşvet Adaleti» gibi radikal bir kavramı ekleyin, devlet yönetiminde çığır açabilecek bir yeni formül elde edersiniz!

Düşünün, rüşveti adalete, dilenciliği harca bağladıktan sonra, kanun uygulamasında derece farkı gözetme usulünden daha da verimli sonuçlar almaya başlamanıza kim engel olabilir?

Ne gelir kaynakları çıkar ortaya:

Dolandırıcılık harcı.
Adam dövme rüsumu.
Hırsızlık kesintisi.
Irza geçme stopajı.
Cinayet vergisi...

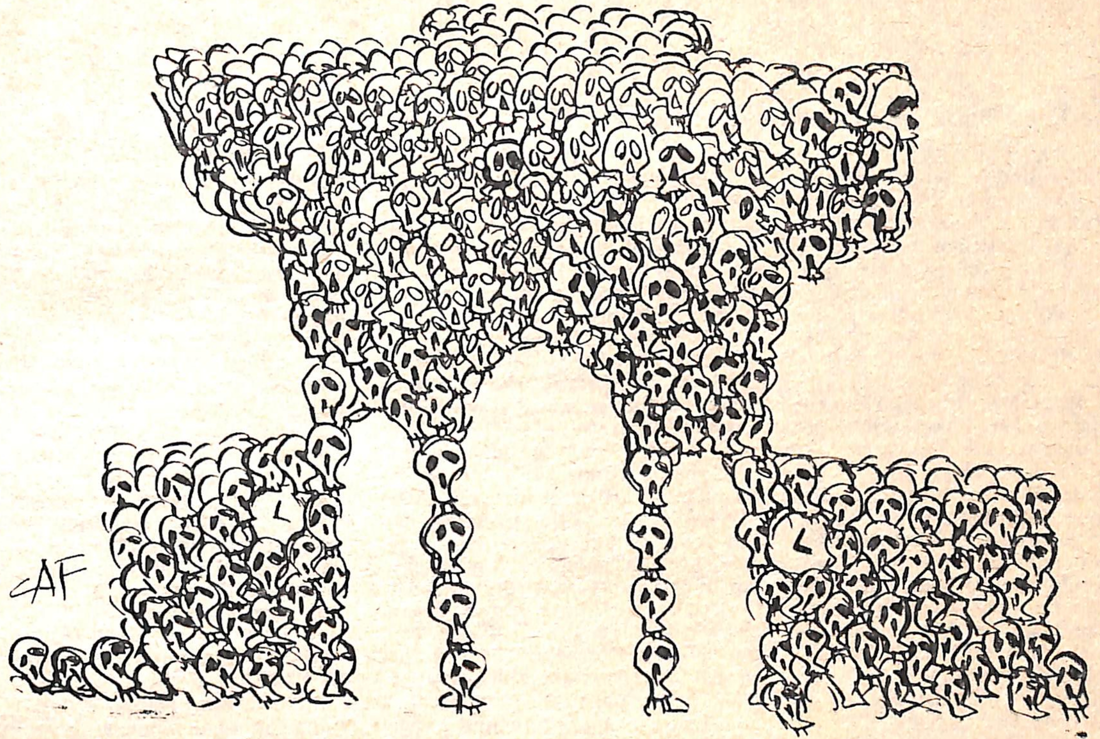
Ondan sonra Allahını seven tutmasın aslan Maliyemizin bütçelerini! Nurlu ufuklara doğru hızlanırız ki, gidişimize kalkınma değil de havalanma derler.

Ama uygulayıcılar o pazarın nimetlerini yüzde yüz hak gözeterek paylaşmalılar.

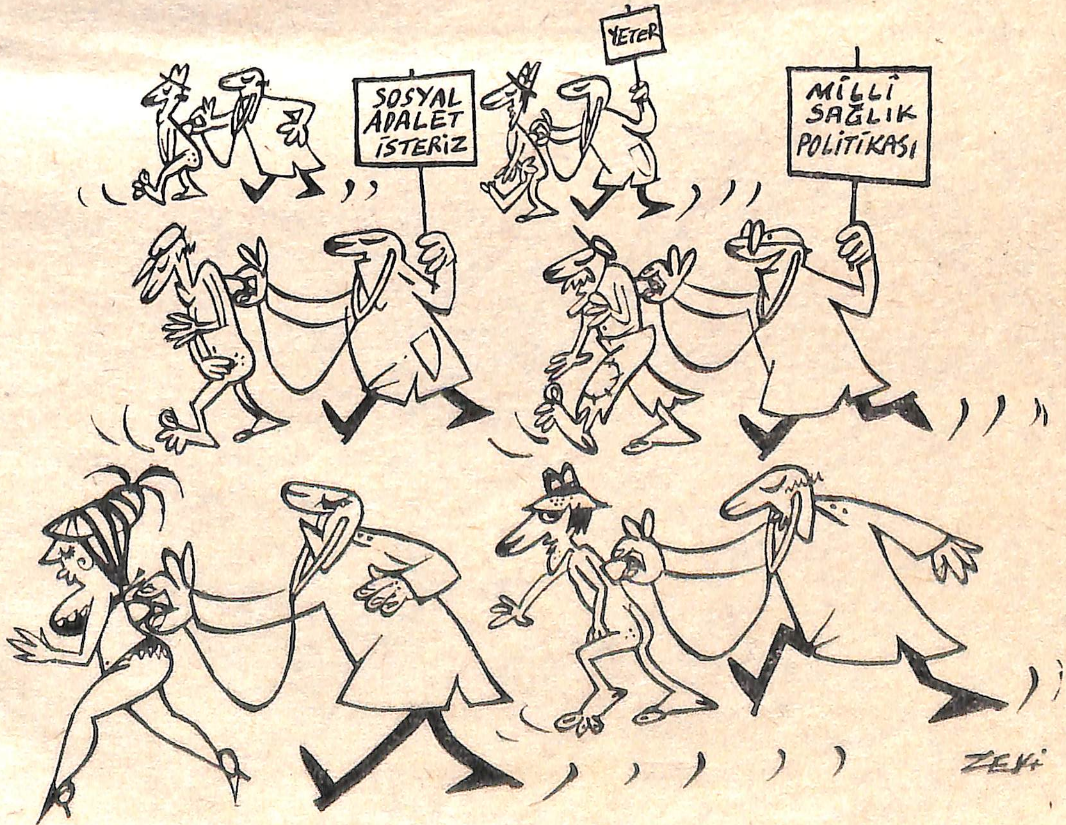
Tam bir rezillik adaleti içinde!

Refik ERDURAN

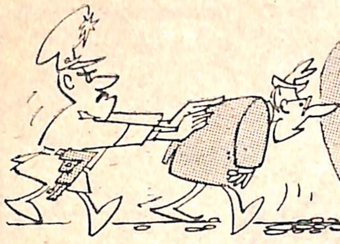
— Üniversitede bir öğrenci daha öldürüldü. —

Yazısız

— Doktorlar yürüyüş yaptı. —

Çok şükür

KENAN AKINCI

HAKKI adındaki polis memuru, bir lokantacının ihbarı üzerine yakaladığı sahte sigorta müfettişini ite kaka getiriyordu.

— Yürrü! diyordu polis memuru. Sahte müfettiş, polis memurunun ikide bir «Yürrü!» diyerek arkasından dürtüklemesine bozuluyordu zaten. Ona dürtükleme fırsatı vermemek için adımlarını büsbütün sıklaştırdı. Polis Hakkı, güçlükle geliyordu arkasından. Fakat arada koşarak yetişiyor, yine dürtükleyip:

— Yürrü! diye bağırıyordu.

Nedendir bilinmez; bu polis milleti, yanında götürdüğü sanık, ondan hızlı da yürüse, muhakkak dürtükler ve, «Yürrü!» diye bağırır. Yönetmeliklerinde var besbelli. Birlikte gittiği adamın, polisin özel bir arkadaşı falan değil de, bir «sanık» olduğu belli olsun diye böyle bir kural koymuş olacaklar.

Karakolda Emniyet Âmiri:

— Otur bakayım şöyle! dedi.

Hiç telâşsız, onun karşısındaki iskemleye oturdu adam. Babasının evinde gibi rahat davranıyordu.

— Anlat bakayım, bu ilk müfettişliğin mi, yoksa başka yerlerde de aynı numarayı yaptın mı?

— Bu ilk müfettişliğim Âmir bey. Başka yerlerde de numara yaptım ama, oralarda başka numaralar yaptım. Fakat, Allah sizi inandırsın benim bu taraklarda bezim yoktur. Bu başıma gelenler, tamamen benim isteğim dışında olmuş şeylerdir. Sırf insanlara olan saygımdan.. ne bileyim, kibarlığımdan, inceliğimden bu hallere düştüm...

Âmir bey göbeğini hoplatarak güldü:

— Ulan biraz daha kibar olsaydın da, eline bir tomson alıp banka soysaydın!...

— Öyle demeyin Âmir bey. Benimki gerçekten dediğim gibi. Hep yufka yürekliliğimden.

— Öyledir... Yüreciğin dayanmaz, fakir fukaranın cebindekileri alıp onları ağırlıktan kurtarırsın!

— Ben anlatayım da, siz inanmayın isterseniz. Hakkımda daha geniş bilgi edindiğiniz zaman nasıl olsa inanacaksınız.

— Peki peki, anlat bakalım.

— Efendim, bu iş, bizim biraderi hükûmet konağındaki dairesinde ziyaret ettiğim zaman başladı. Birader tapucudur.

— Nerede kardeşin? Burada mı?

Bu soru üzerine şöyle bir düşündü adam. Kardeşinin çalıştığı ilçeyi söylese, oradan soruşturacaklar, bütün foya, gizlemek için bunca fedakârlığa katlandığı çirkin durumlar, meydana çıkacaktı. Bunlara derdini anlatacak kadar zaman kazansa yeterdi zaten. Bu yüzden kardeşinin çalıştığı «Düzbayır» ilçesini söylemedi. Emniyet Âmirinin sorusuna:

— Tozluca'da, diye cevap verdi.

— Tozluca'da tapu memuru, öyle mi?

— Evet.

Âmir, Hakkı'ya seslendi:

— Hakkı!

— Efendim!...

— Sen soruştur bakalım Tozluca Karakolundan. Oradaki tapucunun bunun gibi serseri bir kardeşi varmıymış.

Hakkı gidince yine sanığa döndü:

— Evet, devam et bakalım. Ne zaman oldu bu iş?

— Bu sabah. Dairesine geldiğimde, kapıda karşılaştık. Elinde birtakım evrakla dışarıya çıkıyordu.

— Sen otur, gazetelere göz gezdir. Ben biraz sonra gelirim, dedi.

Geçtim, iskemlesine oturdum. Gazetelerden birini açıp okumaya başladım. Her zaman ilginç konular bulan, verimli bir fıkracımız vardır o gazetede. Çok severim. Öbür fıkracılar iktisadî durumumuzun gittikçe kötüye gittiğinden mi söz ediyor?... Bu adam öyle mantar konulara kafa yormaz. Tutar, keçiboynuzunun iktidarsız kişilerin nasıl beline kuvvet verdiğini ballandıra ballandıra anlatır... Ötekiler Amerika'nın Kamboçya'ya müdahalesinden mi söz ediyor? Bizimki öyle can sıkıcı ve de kimseyi ilgilendirmeyen konularla kafa ütülemez. Gider, ayva yiyerek yüzelli yıl yaşanabileceğini kesin delilleriyle ortaya koyar...

Bu yazısında da, marul koçanının, kısırlığı tedavi etmede oynadığı önemli rolü anlatıyordu.

Ben yazıya öylesine dalmışım ki, önümde dikilen vatandaşın karaltısını neden sonra farkedebildim. Başımı gazeteden kaldırıp baktım; elinde bir zarfla bazı kâğıtlar var. Onları bana uzatarak:

— Aman beyim, dedi. Gözünü seveyim. Bütün umudum sende. Yap bi büyüklük gayri...

Adamcağıza acıdım. Biradere söz geçiririm diye benden medet umuyor besbelli. Elindekileri alıp masanın üstüne koydum:

— Merak etme sen. Hallederiz.

Ellerime sarıldı:

— Sağol beyim. Ne zaman geleyim efendim?

Attım kafadan:

— Yarın yahut öbür gün gel işte.

— Emredersiniz beyim. Sağol beyim...

Dualar ederek çıktı.

Eh.. biradere söylerim, yapıverir bu fakirin işini.

Getirdiği kâğıtlara bir göz atayım dedim. Zarfı açınca ne göreyim?!. Gıcır gıcır bir beşyüzlük! Hay Allah, ne halt edeyim ben şimdi?! Nasıl derim kardeşime «Bu beşyüz lirayı senin adına kabul ettim» diye! Belki rüşvet almıyordur, belki alıyordur ama, benim bilmemi ister mi hiç?... Asla istemez. Peki, şimdi ne yapalım?...

Söz uzadığı için Âmir beyin canı sıkılmıştı:

— Elinin körünü yap! Ne yaparsan yap ulan, kısa kes hadi!

Öbürü hiç oralı olmadan devam etti:

— Hemen beşyüzlüğü cebime koyup oradan çıktım. İskân memuru var; biraderin çok iyi arkadaşı. Geçen yıl geldiğimde tanışmıştık. Onun dairesinde bekleyeceğim ve bizimkine de o evrakın ben yokken gelmiş olacağını söyliyeceğim. Ben gittikten sonra ne halleri varsa görsünler.

Önce tanımadı ama söyleyince hatırladı iskâncı. Buyur etti, gösterdiği yere oturdum.

Ne hikmettir bilemem, kimin yanına gidersem makamından ediyorum! Bu da:

— Ben şöyle kaymakama kadar uğrayacağım. Geçerken çayınızı söylerim. Biraz bekliyeceksiniz ama kusura bakmayın, dedi.

Adam gitti. Bir dakika geçti geçmedi, pat! diye biri daldı içeriye. Nefes nefese... Koltuğunda bir dosya var. Bana uzattı:

— Zülfü beyin çok selâmı var!

— Aleykümselâm.

— Çok selâmı var... Senin işini muhakkak yapsın dedi.

— Fakat ben...

— Aman itiraz etme! İtiraz ederse ben onun kaynanasını bilmem n'ederim diyerekten sövdü. Onun için itiraz etme.

— Ama kardeşim ben...

— Âbi, kaynanana garezin mi var Allahaşkına?! Hem Zülfü bey senin için katiyen itiraz etmez, yapar dedi. Ayriyeten «İnek Cafer dünyada bi tanedir» diye selâm yolladı.

— İyi güzel kardeşim ama...

— Sus beyim, hiç boşuna itiraz etme. «İtiraz ederse, dosyayla emaneti bırak, kaç. Cesareti varsa geri çevirsin de göreyim!» dedi.

— Anlaşıldı ama bu mesele beni...

— Öyleyse tarafımızdan da anlaşıldı arkadaş! Bizden günah gitti. Al şu dosyayı. Al şu emaneti de. Hadi bana eyvallah!...

Kapıyı çat diye kapattı, çekti gitti.

«Emanet» e baktım: O da beşyüzlük!

Hey Yârabbim, nedir bu benim başıma gelenler... İskâncı ki, oldukça resmî konuştuğumuz bir adam... Rüşvet aldığına tanık olmamı ister mi hiç! Bakalım kendi olsa alacak mıydı? Kendine göre bir çıkar yol bulurdu elbet. Gelir de adamın bıraktıklarını görürse biribirimize ne yüzle bakarız? Çaresiz emaneti cebe attık! Dedik ya, bizde insanlık var. Düşüncesiz biri olsa onu orada bırakır.

Usulca çıktım oradan da. Şimdi nereye gitmeli?... Gitmeli ki, çook uzaklara. Bu işin rezilliği çıkmadan ortadan kaybolmalı! Hükûmet binasından kaygısız adım çıktım.

Otobüse bindim; doğru buraya.

Şehir içinde beş-on dakika gezindim. Acıkmışım. Bu lokantaya girdim. Şöyle bir baktım; servis güzel. Garsonlar, ne istenirse dakikasında yetiştiriyorlar. Masama gelen garsona lâf olsun diye:

— Servis çok güzel. Kaç kişi çalışıyorsunuz? dedim.

— Dokuz kişi efendim, dedi.

Sonra birden bir hatâ yapmış gibi toparlandı:

— Aslında dört kişi efendim. Ötekiler müşteri. Tanıdık oldukları için yardım ediyorlar.

Pek bir şey anlamamıştım. Garson kayboldu ve elinde bir zarfla geldi:

— Patron gönderdi, dedi.

Zarfı cebime attım. Lokantasını beğendiğim için, reklâm kartları vermiş olacak diye düşündüm. Yemeğimi bitirmiştim:

— Hesabı getirsene evlât!

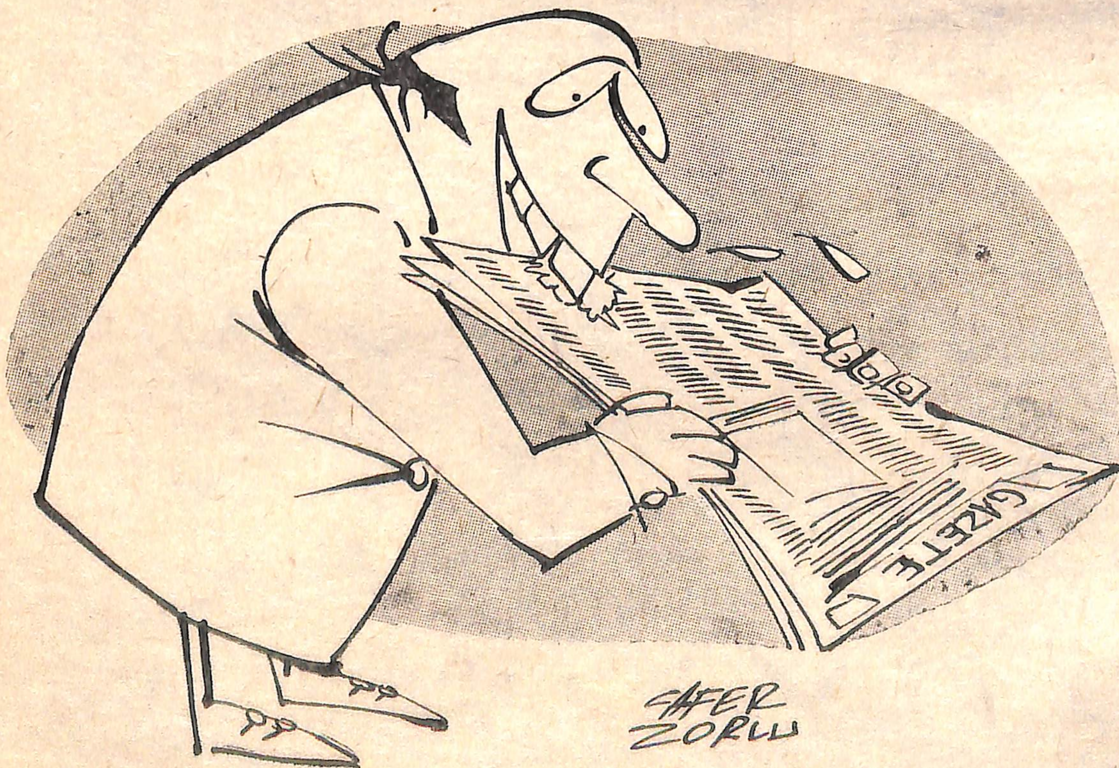
— Hesap verildi efendim.

— Allah Allah, kim verdi?

— Patron verdi efendim.

Aferin adama. Müşteriyi bağlamasını biliyor. Neyse, reddedip de kırmayalım, dedik. İnsanlık terbiyemiz

Gazete kâğıdı fiyatına zam yapıldı. — Gazeteler —

«KÂĞIT HELVASI!»

müsaade etmez. Kalkarken, kasada oturan patronu gülümseyerek selâmladım; o da kalkıp eğilerek karşılık verdi.

Caddeye çıkınca zarfı açıp baktım: Üzüntüden çocuk gibi ağlayacağım nerdeyse, bunda da bir beşyüzlük! Yârabbi, dedim. Ben sana ne yaptım da bu belâları başıma verirsin? Ben bu paraları ne yaparım şimdi?...

Âmir yutkunarak:

— Sonra? dedi.

— Sonra bildiğiniz gibi, durumdan emin olmayan lokantacı size telefon etmiş Memurunuz Hakkı bey kardeşim de geldi beni yakaladı.

— Lâubalilik istemem!

— Affedersiniz efendim.

— Neyse... Bizim öbür anlattıklarından haberimiz yoktu. Söylediklerin doğru bile olsa zor kurtarırsın kendini. Aldığın paralar duruyor mu?

— Aldığım değil, verdikleri paralar... Elbette duruyor.

— Sen bu para yükünden şikâyetçisin öyle mi?

— Evet.

— Seni o yükten kurtarmaya çalışırım. Belki o zaman sen de kurtulursun.

— Aman beyefendi, bunu yaparsanız size çok minnettar kalırım.

Yükü aktarmak üzereydiler ki, polis Hakkı geldi:

— Âmir beyim bi dakka.

Yüzü kireç gibiydi. Birlikte dışarı çıktılar:

— Tozluca'dan malûmat geldi.

— Ne haber?

— Felâket!... Tozluca'daki Tapucu'nun bir tek kardeşi varmış, o da bizim teşkilâttanmış.

— Ne iş yapıyormuş?

Hakkı bitkin bir sesle:

— Müfettiş... diyebildi.

Emniyet Âmiri durumu kavrayınca düşüp bayılacaktı nerdeyse. Hakkı devam etti:

— Arkadaşlar, paraya düşkün olduğunu söylüyorlar. Daha önce gittiği yerlerden bilenler var. «Birkaç yüz lira verirseniz işleri kurcalamaz» diyorlar.

— Orası doğru Kaç kişiyi soymuş adam baksana. Sende para var mı?

— Yok efendim. Geçen gün çocuğa bisiklet aldık...

— Almaz olaydın. Çabuk git, beşyüz lira bul gel.

Hakkı rüzgâr gibi çıktı. Âmir bey diller dökerek müfettişin gönlünü almaya çalışırken yetiştirdi parayı. Anlaştırmadan Âmirin eline tutuşturdu; yine dışarıya çıktı.

— Buyurun müfettiş bey.

Beşyüzlüğü görünce beyni attı müfettiş beyin ama durumu pek anlayamadığı için şaşkın şaşkın bakınmakla yetindi.

— Efendim, siz gerçekten bir dâhisiniz. O kadar güzel rol yaptınız ki, müfettiş olabileceğiniz hiçbirimizin aklından geçmedi.

— Hoppala... Şimdi de müfettiş mi olduk?

— İstirham edeceğim efendim. Rol yapmanızın bir gereği yok artık. Biz tahkik ettik ve kimliğinizi öğrendik.

Hiçbir şey müfettişi olmadığını ispat ederek onları utandırmak, küçültmek istemeyen zavallı adam, ister istemez beşyüzlüğü parmaklarıyla cebine iyice yerleştirdi ve ayağa kalktı:

— Neyse, içiniz rahat olsun. Ben müsaadenizi isteyeceğim, dedi.

— Estağfurullah müfettiş bey, müsaade sizin...

Müfettiş bey, perişan bir halde karakoldan çıkıp yürüdü. Kötü talihine ağlamamak için kendini güç tutuyordu.

Otobüs durağına yaklaşırken biri:

— Şaban efendi! Şaban efendi! diye seslendi. Ardından da bir el, kolunu tuttu. Dönüp baktı. Tanımadığı, yaşlı bir adamın yalvaran gözleri vardı karşısında.

— Ne var?

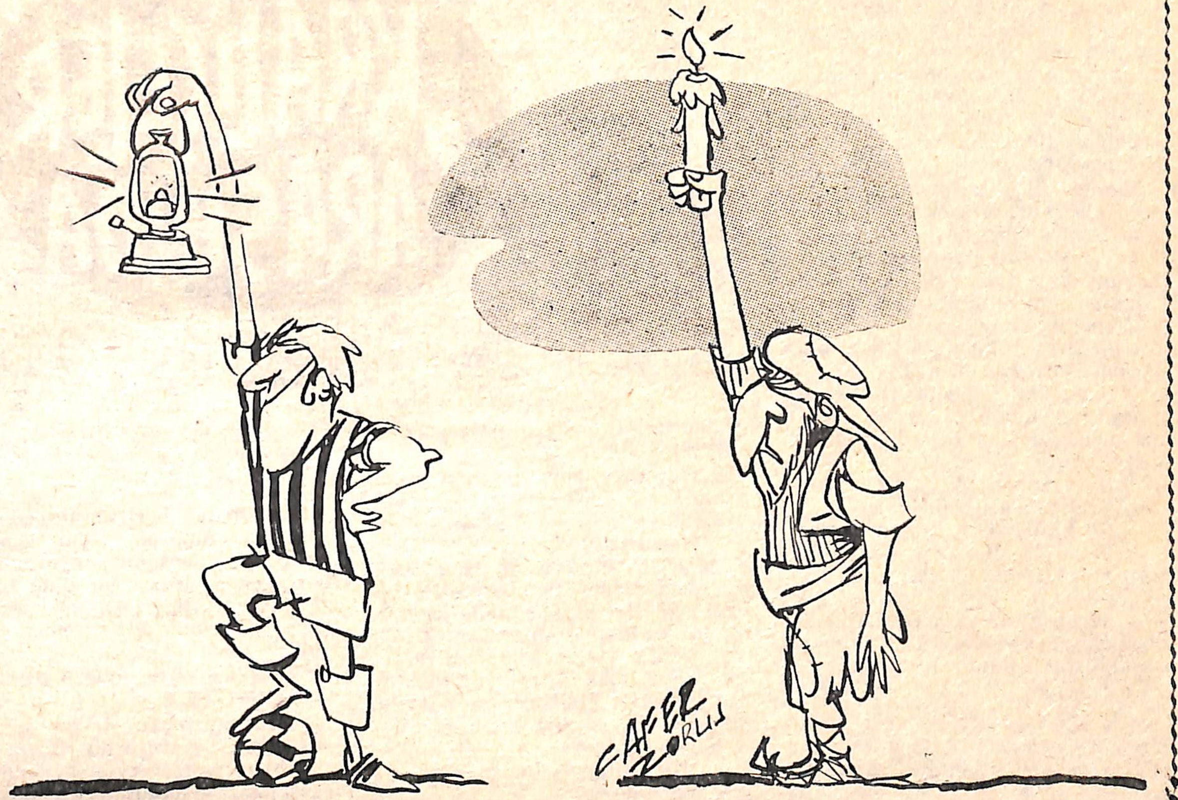
— Şaban efendi, n'olur şu beşyüz lirayı ver artık. Hani geçen yıl panayırda almıştın. Çoluk çocuk evde aç vallahi...

Eski müfettiş, yeni Şaban efendinin yüzü sevinçle aydınlandı:

— Çok şükür, şansım değişti.. diyerek elini cebine attı.

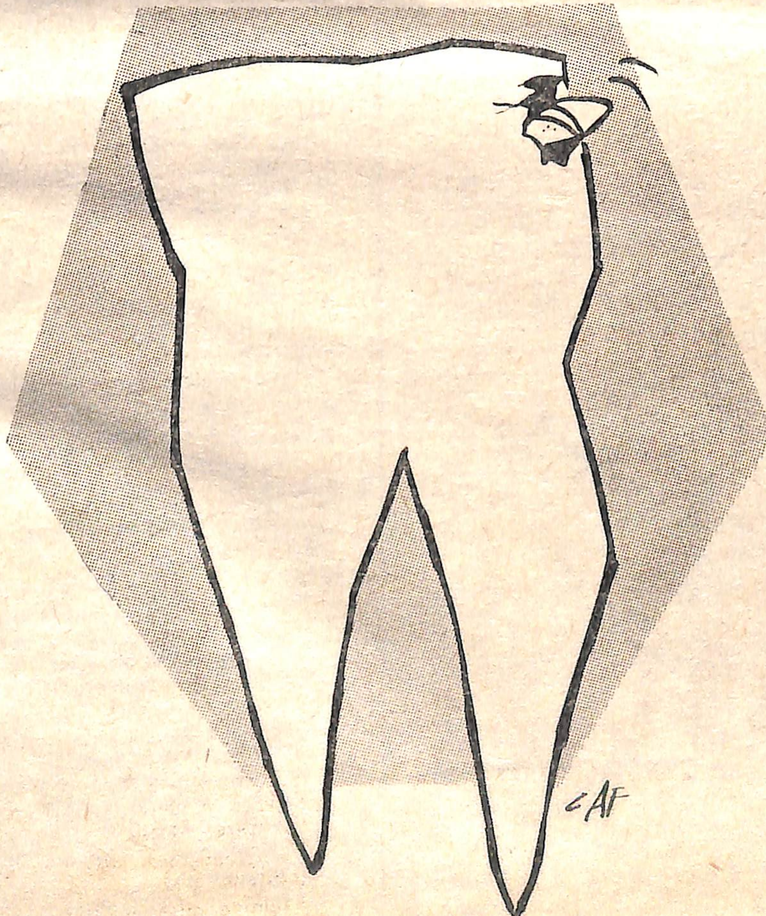
Kenan AKINCI

Anadolu'nun birçok yerlerinde elektrik yok. — Gazeteler —

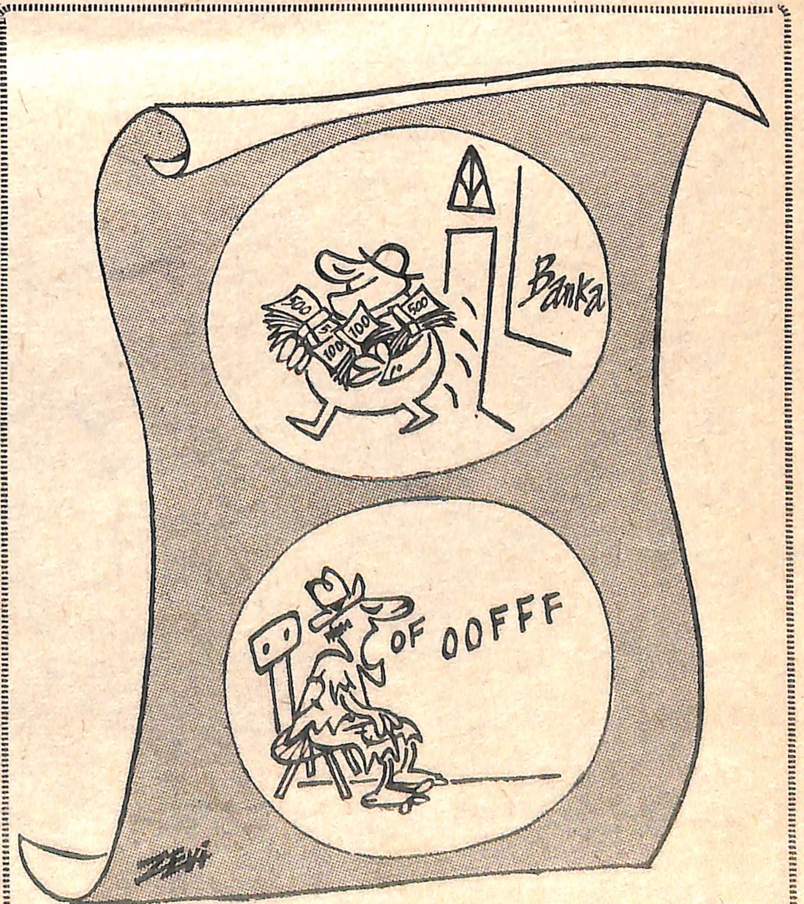

Fener Şampiyon... Mum Şampiyon!

— Ekmekler yine küçüldü. —

DİŞ KOVUĞUNDA!

Çektiklerimiz!

BİR hızla köşeyi dönüp caddeye fırlarken, elime tutuşturulan kâğıda baktım, bizim yazıişleri müdürünün kısacık talimatı vardı üstünde: «Kraliçeyi mutlak bul, bölgemizle ilgili ekonomik, sosyal ve siyasal görüşlerini öğren» diyordu. Diyordu ya, göreceğimiz kimsenin adıyla sanıyla, hangi ülkenin kraliçesi olduğuyla ilgili bir ipucu vermiyordu.

Han'lar, Şah'lar, Krallar derken, memleketimizi ziyaret sırası kraliçelere gelmişti demek.

Az ilerde tuttuğum yolla birlikte kafamdaki acabalar da çatallaşınca, kavşakta kalıverdim! Adını ülkesini bilmediğim kraliçe ne ile geliyordu acaba? Hava yoluyla mı, kara yoluyla mı, deniz yoluyla mı?...

— Alana mı gideyim, rıhtıma mı gideyim? Önümdeki şu üç yoldan hangisine gireyim? diye düşünürken, biri sordu:

— Ne arıyorsun hemşerim?

— Kraliçeyi arıyorum.

— Ne kraliçesi senin aradığın?

— Valla şimdilik onu ben de bilmiyorum. Basbayağı bir kraliçe işte...

— Az önce buradan geçtiler ama, koşmakla yetişebileceğini sanmam. Şaşkınlıkla sordum:

— Kimler?...

— Kraliçeler... Üstü açık arabalarda bir geçişleri vardı ki, yer yerinden oynadı! Allah nazardan saklasın, hepsi de cıvıl cıvıl, hepsi de biribirinden güzel maşallah.

Çevirdiğim taksi uçarcasına yol alırken, nereye gideceğimi soran şoföre henüz «Kraliçe» derken:

— Tamam âbi, dedi şoför, çaktım.

Çakmasıyla, bayraklarla donatılmış büyük bir binanın önünde durması bir oldu!

— İşte burası.

Kapıda yolumu kesen adama «Kraliçeyle görüşmek istiyorum» demeye niyetlenirken, daha ağzımdan «Kraliçe» sözcüğü çıkarken:

— Kaçlık olsun? dedi. Biletlerimiz üç fiyat üstündendir.

Allah Allah... Ücretle gösterilen bir kraliçeyi ilk defa görecektik.

Bileti alıp daldım içeri! Sahnede müziğe ayak uydurarak gösteri yapan bir sürü yarı çıplak genç kız, salonda bu gösteriyi çılgınca alkışlayan binlerce seyirci vardı. Telâşla oradan oraya koşuşup duran bir görevliye:

— Kraliçeyle görüşmek istiyorum, dedim.

Sordu:

— Hangisiyle?...

Anlaşılan, kraliçe bir tane değildi. Bana verilen talimatta isim belirtilmediğine göre, kiminle konuşacağımı kendim seçmem gerekirdi.

— Kimler var?

— Ohoo, dedi adam, kıyamet gibi... Zerafet kraliçesi var, letafet kraliçesi var, ziyafet kraliçesi var... Saymakla bitmez.

— Eh, dedim, oldu olacak sıradan başlayalım.

O önde, ben arkada, sahnenin arkasına geçtik.

— İşte, dedi, çoğu burada...

Ünlü strip-tizcileri bile kıskandıracak güzellikteki yarı çıplak kraliçelerden birinin önünde reverans yapıp sordum:

— Aramızda bulunduğunuz şu an neler hissediyorsunuz?

— Kıymetli vatandaşlarımın oyları ile kraliçe seçilmenin heyecanını...

Seçimle işbaşına gelen krallıkları da hiç duymamıştım doğrusu.

— Seçileli ne kadar oluyor?

— Onbeş dakika var, yok.

— Bilgisizliğimi bağışlayın, nerenin kraliçesisiniz?

— Aslen Kasımpaşa'lıyım efendim, derken uyanır gibi oldum.

— Bizdensiniz yâni?

— Elbette.

— Bizim halkımız sizi kraliçe yaptı öyle mi?

— Tabiî...

Bir süreden beri devam eden siyasî buhranın, bir rejim değişikliğiyle son bulacağını seziyordum zaten. Sessiz sadasız bir oldu bittiye getirilmişti demek! Dilimde bir tekleme, dizlerimde bir titremedir başladı!

— Peki, kraliçe olmaya hangi nedenler zorladı sizi?

— İnanın böyle bir şey aklımın köşesinden geçmiyordu. Bizim bitişikteki çamaşırcı Ayşe teyzenin kızı gazetelerde okumuş, hemen sıcağı sıcağına bana koşmuş. İlle «Gir de gir» diye tutturdu. Diğer ahbapların ısrarlarıyla da karşılaşınca, kıramadım.

— İyi etmişsiniz. Vatan, millet için hayırlı olsun. Siyasi görüşleriniz?...

— Hiçbir partiyi tutmam.

— Biraz kendinizden bahseder misiniz?

— Boyum 1,67... Kilom 57, bel 62, göğüs 94, kalça 87... Orta okul mezunuyum.

— Özel zevkleriniz?

— Sinemaya bayılırım.

— Kraliçe olduktan sonra gerçekleştirmeyi düşündüğünüz bazı köklü reformlar var mı?

— Anlayamadım efendim?

— Yâni bundan sonra neler yapmayı düşünüyorsunuz?

— Önce aldığım teklifleri inceleyeceğim, şimdiden bir şey diyemem.

— Aşağı yukarı ne zaman öğrenebiliriz kararınızı?

— Sahne ile perdeden hangisini tercih ettiğimi ayrıca ilân edeceğim.

Epey şaşırmakla beraber, belli etmemeye çalışarak sordum:

— Dış ülkelerle ilişkilerimiz bakımından bir değişiklik düşünüyor musunuz?

— A, a! diye kırıttı kraliçe. O meselelere benim aklım erer mi ayol? Alt tarafı bir «Tebessüm Kraliçesi» yim ben.

Bununki «Tebessüm Bakanlığı» gibi bir şey olmalıydı. Hemen yanındaki kızlardan birine sordum:

— Siz?...

— Ben, leblebi çekirdek kraliçesiyim, dedi.

— Nasıl oldunuz?

— Valla ben de anlayamadım. Şurada oturmuş leblebi çekirdek yiyordum. «Kraliçe oldun» dediler, oldum.

— Ne yaparsınız, insanın aklına gelmeyenin başına gelmesi ülkemizin geleneklerindendir. Ekonomik görüşlerinizi açıklar mısınız?

Kraliçe iki kırıttı, bir sırıttı, atasözlerinden derlenmiş sıkı bir nutuk attı:

— Çok önemli bir noktaya parmak bastınız. Ekonomi şarttır tabii. Ne demiş şey? «İşten artmaz, dişten artar» demiş. «Ak akçe kara gün içindir» demiş. «Sakla samanı, gelir zamanı» demiş. Hem müsrif kullarını Allah da sevmez.

İkimiz de Türkçe konuştuğumuz halde, kraliçeyle anlaşmamız kolay olmayacaktı galiba:

— Anlatamadım her halde... İş durumundan, para durumundan bahsetmek istiyordum.

Anlamlı bir göz kırptı:

— Ha, şimdi anladım. Boştayım efendim. Bu sebeple para durumum da epey bozuk. Malûm, hayat çok pahalı. Bazı yardımsever dostların o sıcacık müşfik elleri de uzanmasa...

— İkili anlaşmalar konusundaki fikirleriniz?... Devamına taraftar mısınız?

— İkili anlaşmalar çoğu zaman yararlıdır. Devamı ise fiyatta uyuşmaya bağlıdır.

— Yapmayı düşündüğünüz yenilikler var mı?

— Hem de pek çok... Biliyorsunuz devir, yenilikler devri. Kalıplaşmış şeylere kimse metelik vermiyor artık. Halkı anlamak, halkı yakından tanımak, halkın isteğini eksiksiz yapmak gerekir.

Aferin valla... Bir toplumun başındakiler halka kulak verdi mi, o nu memnun edecek çabayı gösterdi mi, sırtı yere gelmez.

— Evet, ne gibi yenilikler düşünüyorsunuz?

— Çalışacağım yere bağlı. Eğer gazinocularla anlaşırsam, her gece sahneye köylü kıyafetiyle çıkıp, bir yandan yanık türküler okurken bir yandan inek sağacağım.

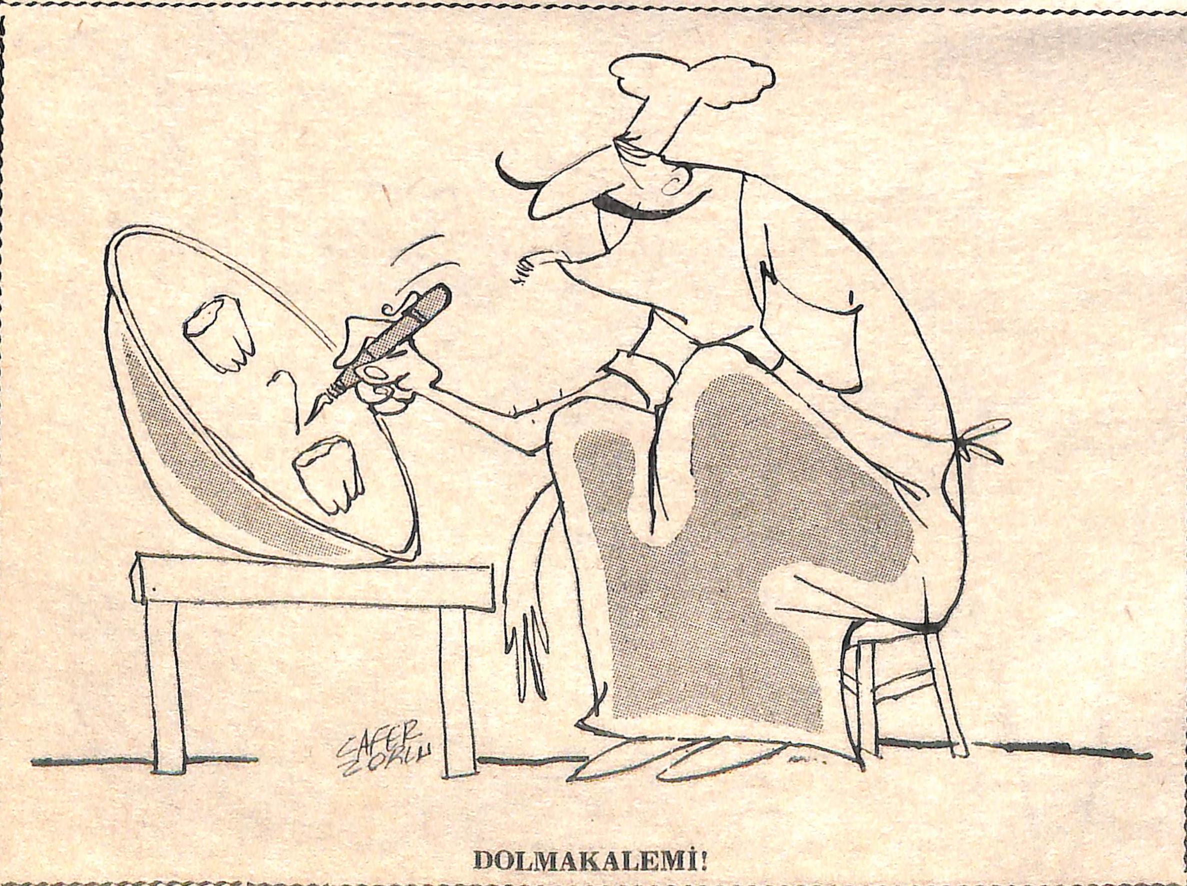
— Eh, kalkınmamız bakımından hayırlı olsun.

Kendimi güçlükle dışarı attım. Elimdeki kâğıtta «Bölgemizle ilgili ekonomik, sosyal ve siyasal görüşlerini öğren» yazdığına göre bu, dost bir ülkenin gerçek kraliçesi olmalıydı.

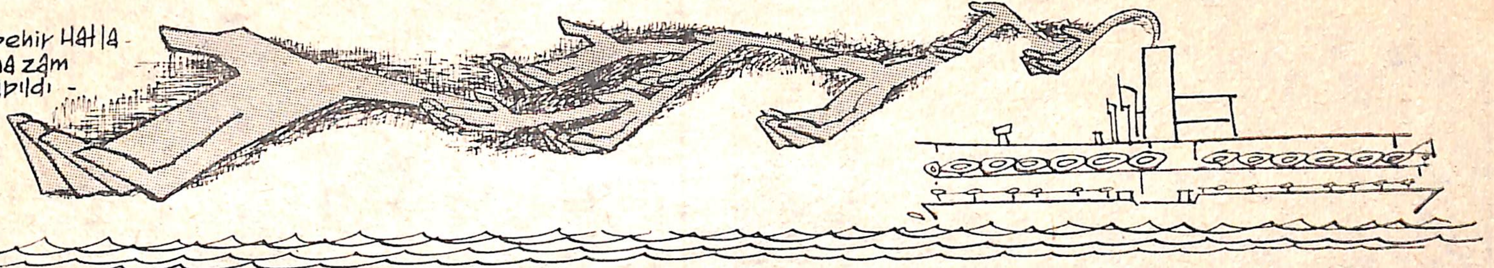
Ülkemizde böyle bir konuk kraliçe bulunup bulunmadığını sorduğum rastgele bir karakol polisi, oturduğu sandalyede uyuklayan bekçiyi işaret ederek:

— Konuşmak istiyorsan Durmuş götürsün, dedi.

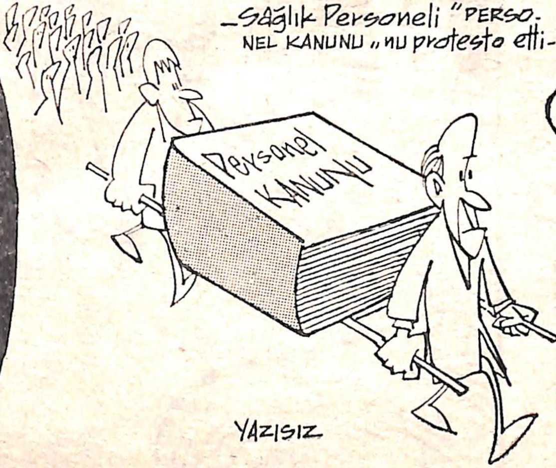
İçimde büyüyen kuşkuyla düştük yola.

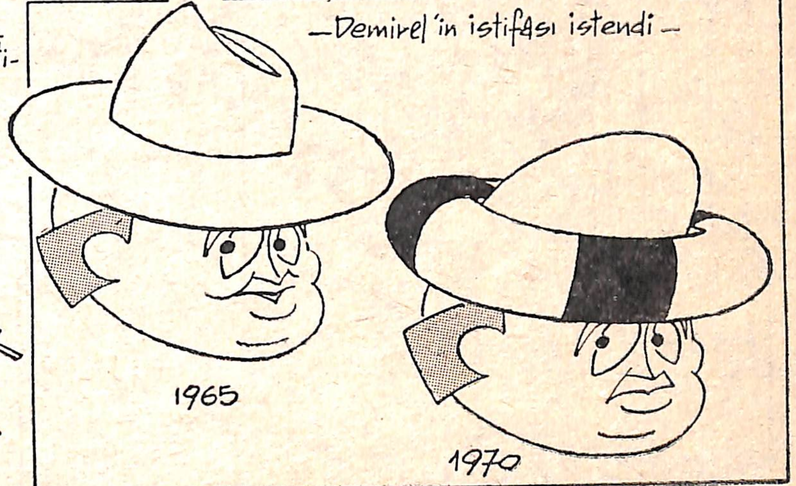

DOLMAKALEMİ!

— Gıraliçenin hasını istiysen?

— Elbette.

Yanyana, omuz omuza asker adımlariyle yürüyoruz.

— Yahını, hısımisen?

— Hayır ama görevim gereğince bazı önemli şeyler soracağım.

Dar, bakımsız bir sokağa girdik.

— Hangisini ariysen? Şu iki numaralı henede Belma oturiy. Ayran içerken yakalayıp, ayran gıraliçesi yapmışlar. Aha şu üç kapı ilerisinde Selma oturiy. Satıcıdan kirazın gaça oldugini sorarken dudup, kiraz gıraliçesi yapmışlar. Aha şu perdesi örtülü olan evdekinin adı Süheylâ'dır.

— O neci?

— Nezaket gıraliçesi...

— Şu çeşmeden gelen de benim gızdır.

Oniki onüç yaşlarında bakımsız bir kızcağızdı gelen. Ne üstte vardı, ne başta...

Eh, bir kaç yıl sonra o da gelişir dememe kalmadı:

— Güldürme insanı bey, dedi. Bu zamanda gızın olsun. Dün çeşmede gıstırıp, onun başına da bi taç takıştırmışlar.

— O da mı kraliçe yâni?

— He ya...

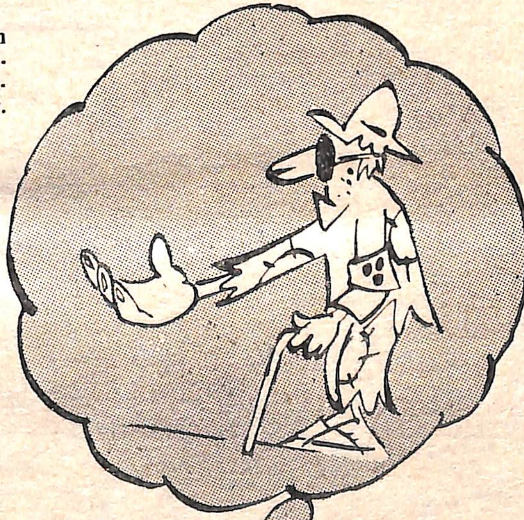
— İsmi?...

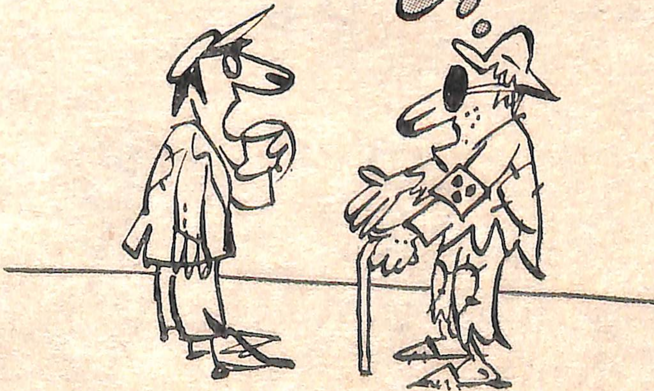
— Sefalet gıraliçesi...

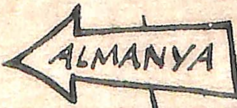
Aradığımı bu sokakta da bulamıyacağımı anlayarak bekçiye teşekkür edip yanından ayrıldım, saltanata son verişimizden yarım asır sonrasının modern Türkiye'sinde adım başı insanın karşısına çıkan kraliçelerin arasından, kendime geçecek bir yol aramaya koyuldum.

Vedat SAYGEL

Pahalılık yüzünden bazı meslek sahipleri istifa edip Almanya'ya gidiyor.
— Gazeteler —

— Türkiye'de geçim zorlaştı... Çalışmak için Almanya'ya gidiyorum!..

PARA

«Bana seni gerek, seni - YUNUS»

Bir düşünce aldı beni
Bana para gerek, para
Gurbetlere saldı beni
Bana para gerek, para

Ne toto'ya güvenirem
Ne mirasa sevinirem
Sesi ile avunuram
Bana para gerek, para

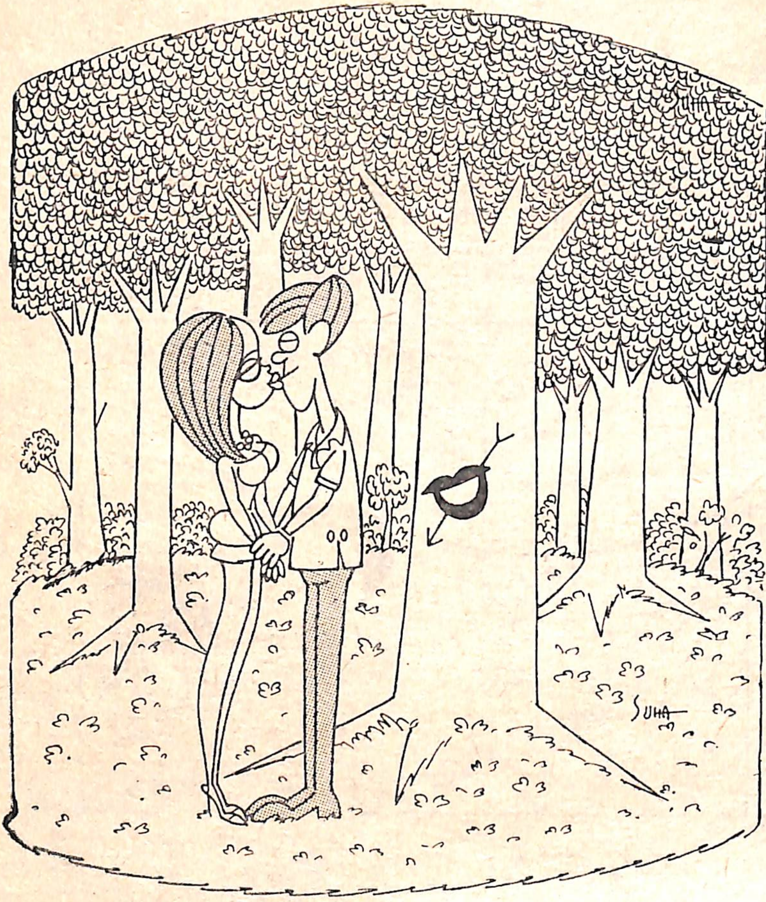
Züğürt züğürt düşünmeli
Uyuz olup kaşınmalı
Ucuz eve taşınmalı
Bana para gerek, para

Eğer beni öldüreler
«Külüm göğe savuralar»
«Toprağım anda çağıra:
— Bana para gerek, para»

«Sofilere sohbet gerek»
«Ahılara ahret gerek»
«Mecnunlara Leylâ gerek»
Bana para gerek, para

Siyami'dir benim adım
«Gün geçtikçe artar od'um»
«İki cihanda maksudum»
Bana para gerek, para!..

Siyami ÖZEL

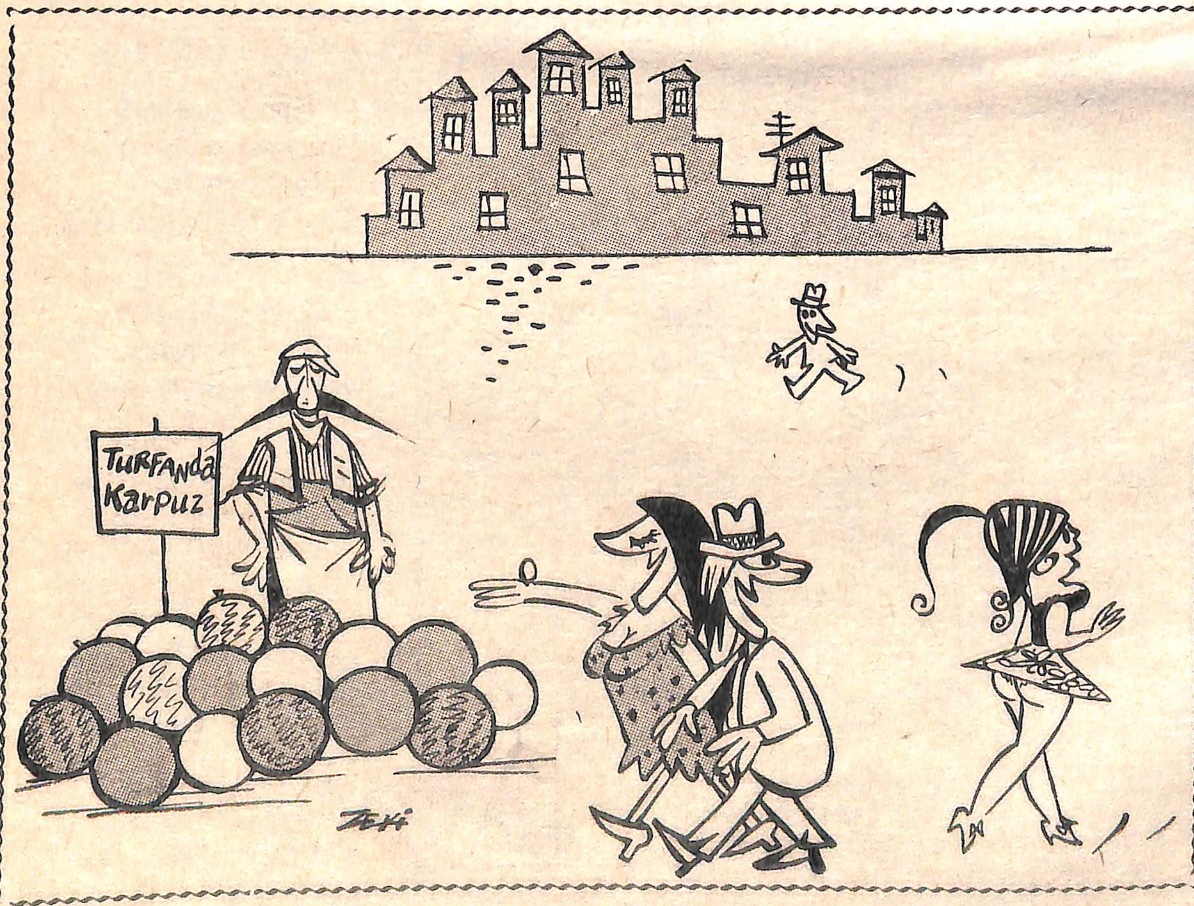

— Oooo!.. Bak, bak.. Ayten

Yazısız

GÜLLER VE DİKENLER

* Eski aşklar kurumuş odunlara benzerler. Küçücük bir kıvılcım ateş almasına yeter.
* Bir aşk gizliliğini kaybedince, bütün câzibesini de birlikte kaybeder.
* Hissiz bir kadın görürseniz mutlaka seveceği erkeğe rastlamamıştır.
* Herkes mutluluktan bahseder ama, onun ne olduğunu hiçbiri bilmez.
* Akılsızın dili kalbidir. Akıllının kalbi dilidir.
* Aptallık ile zekâ her zaman ve her yerde görülmekte ise de, ikisinin bir arada görüldüğü asla vârit değildir. Çünkü aptallık kendisini göstermek için önde gider. Zekâ ise, aptallığın aptallıklarını seyretmek için geride kalır.
* Dünyada bir avunma vardır: Boş durmamak.

— Bak kocacığım, turfanda karpuz çıkmış!..
— Bakıyorum karıcığım, bakıyorum!..

GÜZE

Biraz daha yanyana kalıp da sohb
Tekrar tekrar el sıkıp, «Yarın, mu

Giyinse
Dikenind

Bisküvi gibi gevrek, başak gibi al
Keten gibi tenine, ince nakış işlese

Güzellik
Nasıl ya

Yaş, hiç önemli değil, rengine hiç
Göğsüyle sağrısına şayet yoksa di

Tuhaf ü
Heyecan

Rüzgârı baş döndürür, dönmemek
Kalbin kesin emri var: ardından g

ÇİRKİ

Koyu bir gözlük takıp, «Hiç görme
Lâfı kısa kesip de, nasıl bir vedâ

«Yaklaşı
Bu dam

Ağlamak tek kozudur, suratımız k
Diş etini sergiler, azcık tebessüm

Soyunsa,
Sonra iç

At, at oluncaya dek, sahibi olurmu
Gerçek mi?.. Çirkinlerin sahibine

Üstümüz
Bacağını

Kulakları kirişte, atılacak söz bek
Bir aşk ilânı sanır, ardından az y

e sevgililerine zam yapmış!..

LEME

etsek,
ka!» desek.

a çiçek... Soyunsa olsa yemiş...
koparıp, hem koklasak, hem yesek.
...

keti: yüzünde, şark çıbanı,
mış diye yakından incelesek...

dırma,
ek...

rti verir, aniden karşılaşma,
raksa da: bir şey söyleyebilsek...

le değil,
bilsek...

LEME

n» farzetsek.
ek?

n,» der gibi, yüzünde yara izi,
a doğuştan «İptal edilmiş» desek...

a,
k,

iyin» deriz... Giyinir, «Gitse» deriz...
dileriz: «Ah, bir daha görmesek...»
at.
sorsak...

banır, koluna girsek biraz.
atır hemen, kürdan istesek...

ek...

Fikret YILMAZ

— Şeffaf mayolar bu sene moda. —

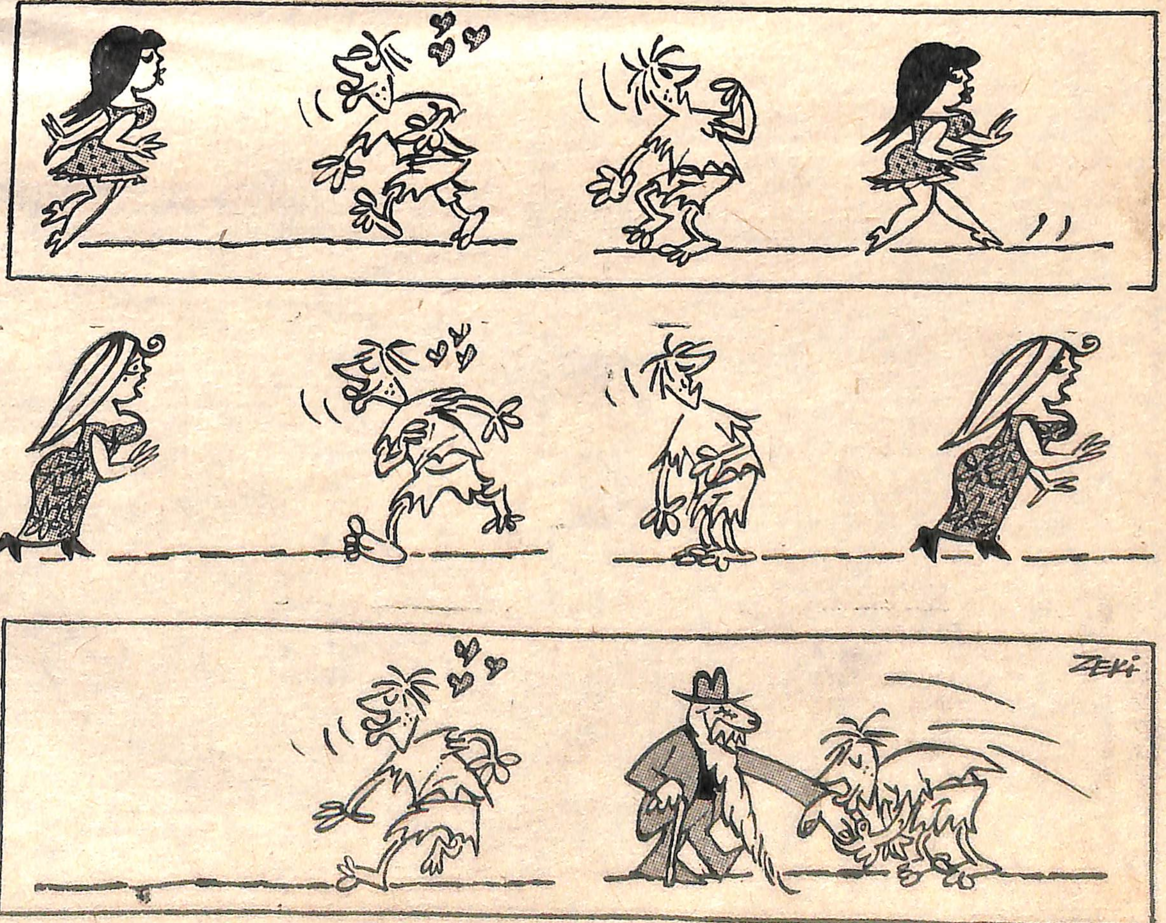

— Nasıl, yeni mayomu beğendin mi?..

— Görmedim!.. Hani nerde?..

GÜLLER VE DİKENLER

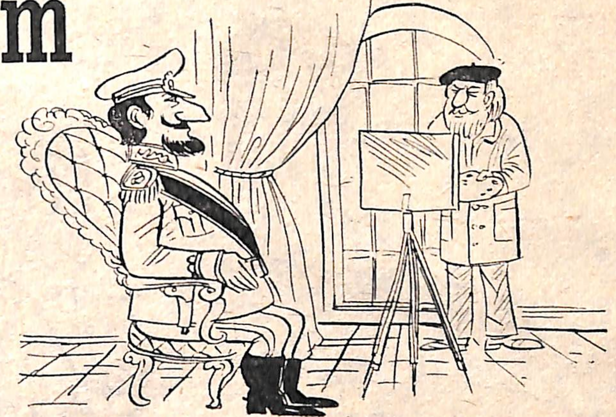
* Kadınların en büyük hatâsı, erkeklere benzemek istemeleridir.
* Bütün bildiklerini karısına söyleyebilecek bir erkek, pek az bir şey biliyor demektir.
* Erkek az, fakat sık sık sever, kadın ise çok, fakat nâdir olarak sever.
* Bir kadın, iyi bir koca yaratabilmek için dâhî olmalıdır.
* Dünyada yaş bakımından dalgın olmayan bir tek kadın yoktur. Önceleri dalgınlığa gelen kadın yaşları, zamanla tamamiyle unutulur ve bir daha ağıza alınmaz. Bunlara, gün aşımına uğrayan yaşlar da diyebiliriz. Onların hesabını kimse sormaz artık!
* Karanlıkta bütün kediler nasıl siyahsa, bütün kadınlar da sarışın olabilirler!

Yazısız

SUAVİ SÜALP

Ressam deyip geçmeyelim

RESİM sanatının ve insanın çizme, boyama hissinin çok eski tarihî devirlere dayandığını Necati bile bilir... Resim yapma merakı yüzünden ressamlık denen ve pek karın doyurmayan meslek çıkmıştır... İlk ressamlar, taşlar, deriler, ağaçlar üzerine resim yapmışlar, daha sonraları boya keşfedilince ressamlık sanatı daha renkli bir hal almıştır...

Bu ansiklopedik bilgiyi iş olsun diye verdik... Aslında anlatmak istediğimiz asıl konu, ressam denen sanatçıların hayatlarına bir ışık tutmaktır.

RESSAMIN HAYATINI ÖĞRENELİM:

Ressam denen kimse, hayatını hep boya olarak gören, üstü başı boya içinde, çoğu zaman senede bir yıkanan, ekseri sakallı ve başında bere ile gezen, gıdası asgarî kalori esasına göre ayarlanmış, çoğunlukla iyi aile çocuklarından çıkan bir sanatçı tipidir... Ressam, tavan arasında yaşamayı çok sever... Ressamın fareyle bir ilişkisi olup olmadığını kat'i olarak bilmiyorum...

MODEL İŞİN İÇİNE GİRİNCE:

Meşhur ressamlardan Halet Cemal iyi arkadaşımdır... Onun Beyoğlu'nda bir tavan arasındaki atölyesinde ekseri buluşup şarap içeriz. Tabii şişeyi ben götürürüm. Bu Halet Cemal, Çengelköy'lü Cemil Paşa'nın sülâlesinden gelmedir... Fakat akademide okurken âşık olduğu bir model yüzünden kafayı üşütmüş ve tası tarağı topladığı gibi kendini Beyoğlu'ndaki bu tavan arasına atmıştır... Şimdi kendisinin ağzından hayatını dinleyelim:

«— Ben aslında renk dünyasına girdiğimden beri bu odadan senede ya yirmi, ya da yirmibeş kere çıkmışımdır... O da boya almak için... Her şeyim tualim, paletim ve boyalarımdır... Neden bu tavan arasında yaşadığımı soruyorsun?... Aslında sen bu işi kötüye yoruyorsun... Sebep ne?... Bilmeseydin sormazdın... Onu seviyordum.. Nüket'i.. Model Nüket'i... Aslında o bir barda çalışan ve vücudunu erkeklere para mukabilinde veren bir kadındı... Gençlik aşkımın böyle bir kadınla başlamasını ailem doğru bulmadı ve o zamanlar babam beni reddetti... Moruk, bir sanatçının bunalımlarını anlayacak halde değildi ki... Altına sürgü sürülen bu adam, benim Nüket'e olan aşkımın bir cinsi eğilimden geldiğini sandı... Halbuki Nüket'te her ne sebeptense Jakond'un mâsumiyeti vardı... Bir gün Nüket'i, çalıştığı barın fedailerinden Mantar Mahmut'un vurduğunu öğrenince akademiden fırladım ve balıklama kendimi denize attım... Maksadım o sıralarda Dolmabahçe önlerinden geçmekte olan Yavuz'la yarış etmekti... Gözlerimi Mazhar Osman beyin yanında açtım... Kafayı üşüttüğümü söylediler... Ben tam beş sene duvarlara Nüket'in resmini yaptım... Ben çizdikçe güllâbiciler siliyordu... Sonunda güllâbicilerden birinin her yerini ısırdım ve iyileştiğimi sanan doktorlar beni salıverdi... O günden beri bu tavan arasındayım... Her halde sen de farkındasın...»

BİR DE PORTRECİLERDEN BİRİNİ TANIYALIM:

Ressamlıkta Halet Cemal gibi kafayı üşütüp hayatı kayanların yanında, bu işten iyice yolunu bulanlara da rastlanır.. Bunlardan biri de saraylar ve portreler ressamı Orhan Palet'tir... Orhan Palet zeki, cin gibi bir herif olduğundan ressamlık kabiliyetini bu yola dökmüş ve tanınmış kimselerin portrelerini yaparak iyi para tutmuştur... Boğaz'da bir yalısı, bir metresi, bir karısı vardır... Orhan Palet, yavaş yavaş isim yaptıktan sonra hükümet kanalıyla bir adamını bularak Paris'e gitmiş ve orada da portre çalışmalarını hızlandırmıştır. Bir işi alır ve üç ay kadar o işin üstünde çalışır... Önce resmini yapacağı önemli şahsı çenesiyle tavlar... Bir saatten fazla çalışmaz. Saatini çok iyi ayarlayarak öğle yemeklerini orada çıkarır... Tanınmış büyük ressamların kopya edip iyi paralarla bunları satar... Yazın Nis'te tuttuğu bir pansiyon odasında her türlü milletten kadınlarla resim çalışmaları yapar... Türkçeyi Fransızca gibi konuşur... Aslında çok dümenci bir adam olan Orhan Palet kendini iyi yutturmasını bilmiştir... Halen Tomboku Başbakanının portresini yapmaktadır...

MANZARA RESSAMLARI DA ÖNEMLİDİR:

Manzara ressamları, yâni peyzajcılar, ekseri ellisine gelmiş ve tekaüt kimselerdir. Bunların en önemlisi Hikmet Hoca'dır...

Halen seksen yaşında olan Hikmet Hoca, Boğaziçi, Salacak, Adalar ve Yalova seferleri yapmaktadır... Senede üç kere sergi açan Hikmet Hoca'nın resimleri eski tip resim severler tarafından kapışılmaktadır. Hikmet Hoca sabahın ilk ışıklarında çalışmayı çok sever. İlk vapurla Üsküdar'a geçen Hikmet Hoca, takımlarını çalıştığı yerde bırakıp, ertesi günü alır... Çalışırken gözlerini kısarak çalışır... Etrafına doluşan çocuklarin, boyalarını karıştırmalarına kızmaz... Her çocuk ona dede der... Çok tatlı adamdır. Onlara şeker filân getirir... Tipi çok azalmış ressamlardan olan Hikmet Hoca, peyzaj ressamlığının bir sembolü haline gelmiştir...

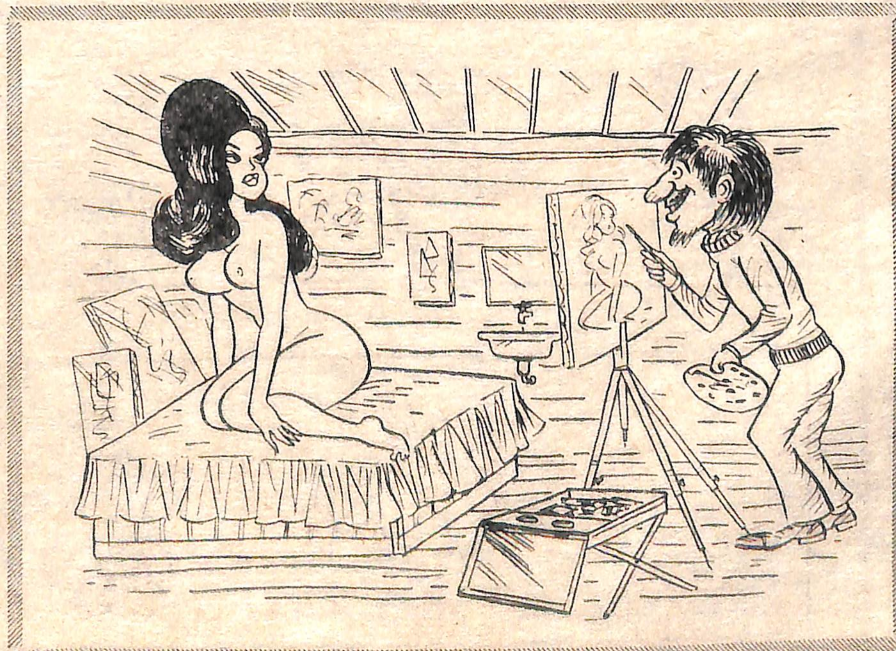
KADIN RESSAMLARI:

Bu, işi daha ziyade çıplak kadınlar üzerinde devam ettiren kadın ressamları, ekseri bekâr ve kadına meraklı tip sanatçılardır... Bunlardan Kambur Behçet'i anlatmadan geçemiyeceğim...

Kambur Behçet aşağılık duygusunda bir adam olduğundan ressamlığı seçerek kadınları soyup onlarla alay etmek gibi manyakça bir davranışın kurbanı olmuştur... Fakat nedense kadınlar, Behçet'in kendilerinin çıplak resmini yapmasına aldırmazlar. Hattâ içlerinde Behçet'i yakışıklı bulanlar da vardır. Behçet atölyesine aldığı bir kadının soyunmasını, tuvalin arasında deldiği bir delikten seyreder. Atölyesinde çeşitli dikiz delikleri açan bu manyak ressam, resim yaparken kendi kendine konuşur. Fakat nedense çok harika kadın ressamıdır... Yaptığı resimlerdeki kadınlar canlı gibidir... Bunları satmaz... Neyle geçindiği bir türlü belli olmamıştır... Hiç kimseyi atölyesine sokmaz. Kadınlar hariç tabii... Bir ara Behçet'ten şüphelenen polis, atölyesini basmış, fakat hiçbir şüpheli şey görmemiştir... Behçet halen dedikodulara göre, sosyetenin çok tanınmış bir dulunun çıplak resmini yapmaktadır...

KALABALIK RESİMLER ÜZERİNE ÇALIŞANLAR:

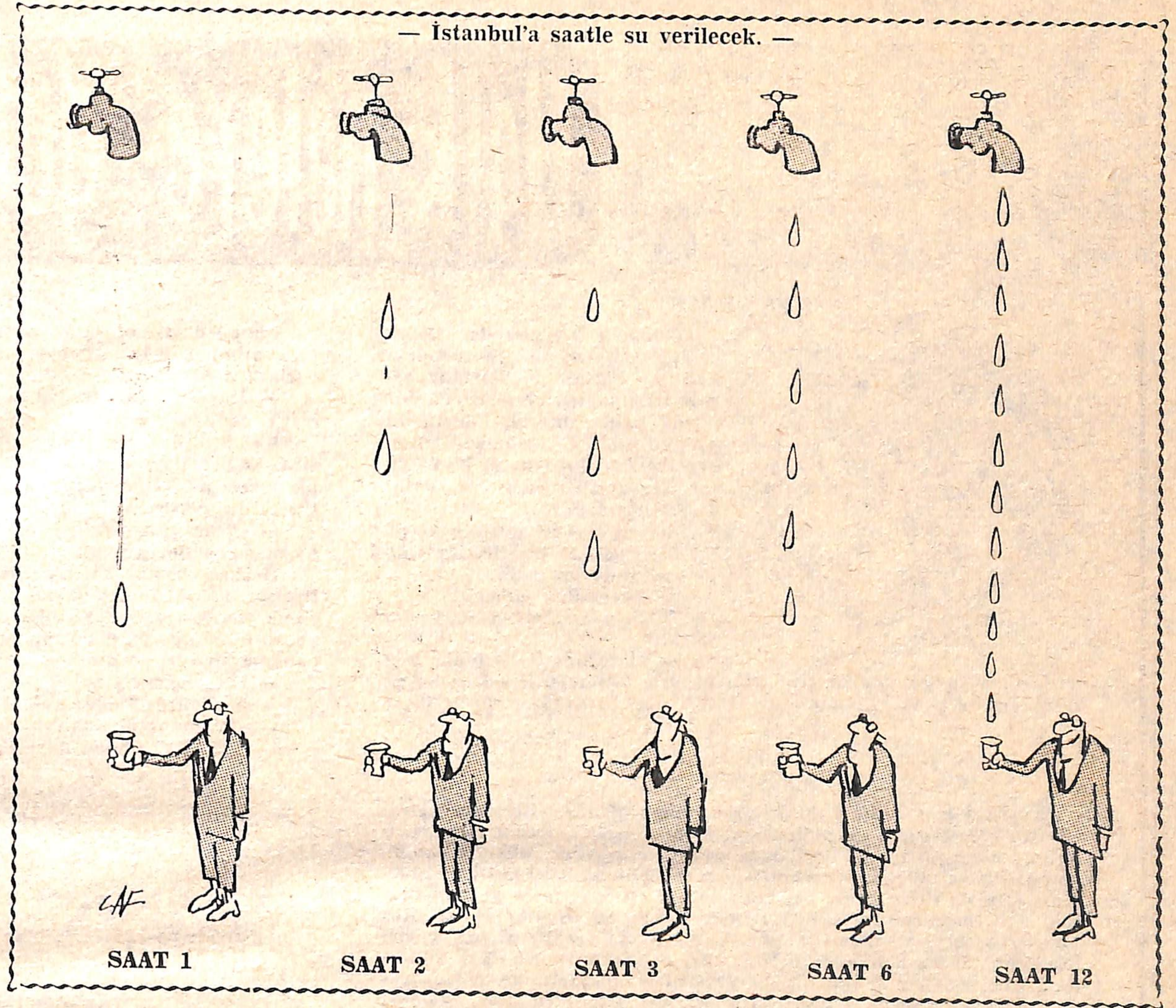
Bunlara hâdise ressamları denir. Çok sabırlı kimselerdir. Bilhassa kalabalık harb resimleri, deniz, kara, hava muharebeleir tabloları yaparlar. Bütün çalışmaları... Onun için çalıştıkları yer de geniştir. Çok boya harcarlar. Bunlardan en mühimleri muharebe ressamı Bahri beydir... Yaptığı tablolar resmî dairelerin salonlarını süsler. Hep devlet işi alır... Bir tabloyu üç aydan önce bitirmez. İri yarı bir adamdır... Sinirlidir... Kızdı mı tabloyu adamın kafasına geçirir... Boyalarını kendi yapar... Her akşam bir büyük şişe rakı içer... Tablolarını yaparken bir taraftan pikaba o tabloya uyacak müzik koyar... İş sırasında kendisine bir şey sorana hiç cevap vermez... İkinci sualde adamın beline hatırı sayılır tekme atar... Boğaziçi'nde babadan kalma eski bir yalının salonunda çalışmaktadır... Evine kimse giremez. Çünkü bahçede iki tane Buldok köpeği vardır... Bir oturuşta bir kuzuyu yer...

GÖRÜYORSUNUZ Kİ...

Ressam olmak için insanın ya çok iri, ya manyak, ya çok açıkgöz, ya da aşırı kadına düşkün olması lâzımmış... Bu hasletlerden biri sizde varsa ressam olabilirsiniz. Çünkü malzeme her kırtasiyecide satılmaktadır. Tabii bu arada birazcık da istidadınız olmasını rica edeceğiz...

YEDİ GÜN

— İstanbul'a saatle su verilecek. —

PAZARTESİ

Ne yapsın kocaoğlan?

Dolmabahçe'deki tıkanıklığı gören bir ayı, görevlisini bekleyen kulübeye girerek tam yarım saat trafiği idare etmiş.

İşin garibi kimsecikler de yadırgamamış görevlinin cins değişikliğini. Ne yayalar başına üşüşmüş, ne şoförler durup seyretmiş. Kocaoğlanın «Geç» dedikleri geçmiş, «Dur» dedikleri durmuş, saatlerce süren tıkanıklık bir kaç dakika içinde yok olmuş.

Doğrusunu isterseniz haberi okurken güldük ama, olayı biz de yadırgamadık. Üstelik tarafların gösterdikleri olgunluğa hayran da kaldık. Zira son yıllarda ayılarla öylesine içli dışlı olduk ki, ne biz onlara yabancı gözüyle bakıyoruz, ne onlar bize...

Aramızda yaşıyorlar, caddelerimizde dolaşıyorlar, sıkıldık mı eğlendirmeye koşuyorlar. Gerdan kırıp göbek atarak, ayılma bayılma taklitleri yaparak neşe katıyorlar neşemize. Şükranlarını belirtmek için olacak, yarım saatciklerini de ayırıvermişler trafik hizmetimize.

SALI

Aman devam

Personel Kanunu Tasarısına göre işçi statüsüne sokulmak istenen «D» cetveline dahil 200.000 memur ayaklanmış.

Bu günleri gösterdiği için Tanrıya ne kadar şükretsek azdır. Ve bu mucizeyi yaratanları millet bağrına basmalıdır.

Bir tasarı ki, sihirbaz değneğinden güçlü, en mükemmel ilâçtan etkili.

Bir parlak buluş ki, bulucusunun önünde saygıyla eğilmeli.

Dünyanın bütün doktorları bir araya gelseydi, onun tek başına yaptığını yapamazdı. Hangi uzmanımızın fikri ise, Ankara'da bir tasarı hazırlandı, polisinden hastabakıcısına; doktorundan şoförüne; işçisinden çiftçisine; memurundan hademesine bütün millet ayaklandı!

Aman bırakmayalım peşini. Hazır kolayını bulduk, ilmini kavradık, seri imalâta geçelim. Ayaklananları kollandırmak için bir tasarı; kollananları kafalandıracak, düşündürecek, çalıştıracak birer tasarı daha, gerçekleşir gider özlediğimiz kalkınma!

ÇARŞAMBA

Testiyi kıran da...

Öyle bir çağda yaıyoruz ki, kavramlar anlamlarını yitirmiş, yasalar kurallar göstermelik olmuş, suçlu suçsuz, haklı haksız biribirine karışmış. Dünyanın her yerinde bu böyle.

Bakıyorsunuz, bir gazete haberi: «Dünya Kupası maçlarında falan futbolcuyu MAFİA koruyacak.»

Şaşıp kalıyorsunuz. Bir gangster şebekesi, polise güveni olmadığını rahatça ilân edip, onun görevini devralıyor!

Bakıyorsunuz, mahkemede suçunu inkâr ederek tutuklanmaktan kurtulan bir soyguncu, bir dolandırıcı, dâva konusu olan soygunu nasıl yaptığını gazetelerde tefrika ediyor. Ve ardından şöhret olup çıkıyor!

Bakıyorsunuz, diplomat kaçıran bir çete, hükûmetiyle pazarlığa oturuyor.

Saymakla bitmez. Uygunsuz vaziyette yakalanan kadının cezalandırılacağını umarken, bakıyorsunuz yıldız oluyor. Birtakım yolsuzluklara adı karışan adamın tutuklanmasını beklerken, bakıyorsunuz saygı değer bir beyefendi oluyor. Hileli mal satarken yakalanan «Büyük iş adamı» oluyor.

Neredeyse eşkıya, poliste silâh araması yapacak; sanık, yargıcı sorguya çekecek.

«Bütün bunları söylemeye sizi ne zorladı?» diyeceksiniz belki.

Hiç. Bizde, hapiste olması gerekirken, sahil yolunda trafik kazasına uğrayan ve bu nedenle basına verdiği demeçte «Maharetli parmakları» sakatlandığı gerekçesiyle yarım milyon tazminat istediğini açıklayan bir zamanların silâhlı banka soyguncusu Necdet Elmas'la; dışta, vergi dairesine kızıp uçak kaçırarak, Maliyeden tazminat isteyen Arizona'lı şoförün macerasını okuduk da...

Günümüzün anlayışına uyarak, «Adamlar haklı» deriz. Çünkü, testiyi kıranla suyu getirenin bir tutulduğu devirdeyiz.

PERŞEMBE

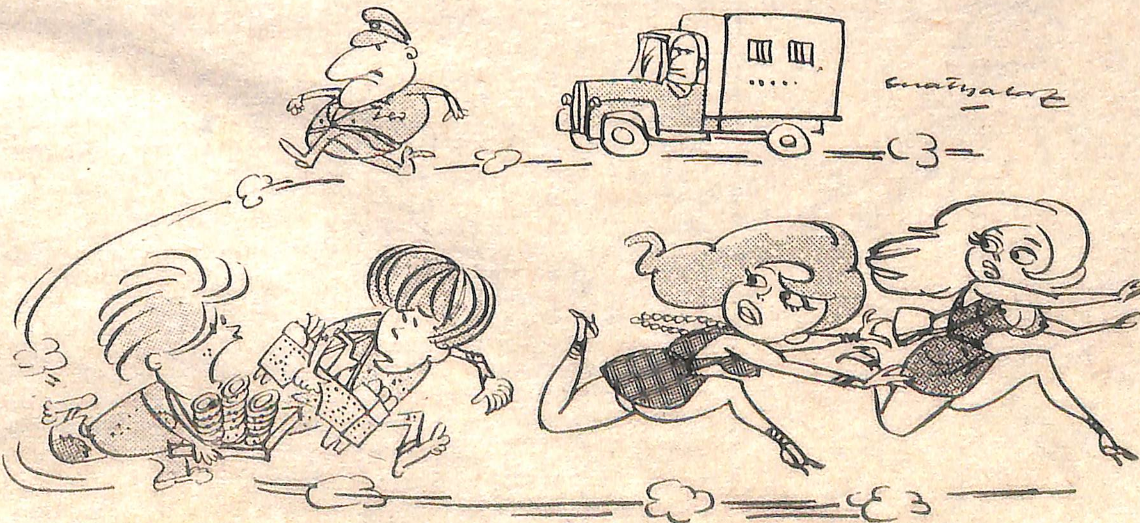
Çıkan mı deli, çıkaran mı?

Yükseklere çıkmak isteyen bir akıl hastası, uçaktan binbir güçlükle indirilebilmiş.

Yeşilköy'de geçiyor olay.

Ne denir? Zamanımızda delileri yükseltmek, uçaktan indirmekten kolay.

Hani şu çabucak başı göğe erenlerle, «İnmem» diye direnenler de olmasa, kim akıllı, kim deli hiç anlayamıyacağız galiba.

— Haydi bizi kovalıyorlar «esnafız» diye... Peki, bu kadınlardan ne istiyorlar?..

CUMA

Kendisi fıkra

Evinin soyulduğunu bildirmek için karakola giden adam, hırsız çıkmış!

Nasıl olduğunu siz de pek anlayamadınız değil mi?

Oysa anlaşılmayacak bir şey yok. Karakola giden adam henüz «Hırsız» derken çekmişler nezarete, «Şimdi nereleri soyduğunu bir bir anlat bakalım» diye basmışlar sopayı, atmışlar dayağı; adamcağız yüklenivermiş faili meçhul on onbeş olayı!

Sonra mı?

Haa... Gerçek çabuk anlaşılmış tabiî. Bu kez de özür dilemişler, yaralarını sarmışlar, çay kahve ısmarlamışlar, «Kusura bakma. Eğer böyle yapmasak hırsızları nasıl meydana çıkarırız?» diye uğurlamışlar.

İlâhi vatandaş, sen yine bir ye de bin şükret e mi? İyi ki «Hırsızı neden kaçırdın?» diye hastanelik etmediler seni!

CUMARTESİ

Bizimki daha başka

Gazetelerin iç sayfalarında koca koca fotoğraflarla süslenmiş haberler: «Çingene modası Avrupa'dan sonra Türkiye'ye de sıçradı.»

A-aa!... Böyle başlık atılır mı ayol? Ele güne karşı ayıp!

Hem böyle bir benzetme yapmaya dilleriniz nasıl varıyor?

Gerçi üstümüzde yok, başımızda yok. Kesemizde yok, komşumuzda yok. Ama bizimki daha başka. Çingene dediğin fal bakar, çöplük karıştırır, ayı oynatır, göç eder.

Gelin şuna «Çılgınlık modası» diyelim bütün gün sokaklara dökülmemize bir isim takmak gerekiyorsa eğer.

PAZAR

Rapor

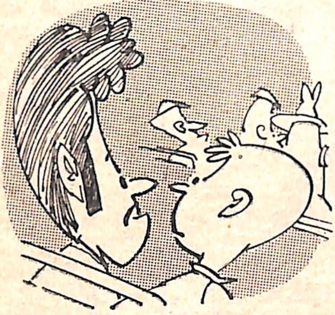
«Bir ölü, bir yaralı.»
Beyoğlu'nda balkon çöktü.
«Bir ağır, bir hafif yaralı...»
Kız yüzünden kavga çıktı.
«Bir ölü, bir ağır yaralı.»
Her nasılsa o gün Üniversite açıktı!

Vedat SAYGEL

Halk nelere gülüyor?

TANIMIŞ

Otobüsle İstanbul'dan, Eskişehir'e geliyordum. Arkamdaki koltukta babası ile yolculuk yapan tahminen 8-9 yaşlarında bir küçük, canı sıkılmış olmalı ki yanıma geldi. Biraz öndeki koltuğun küllüğüyle oynadı, biraz dışarıyı seyretti, sonra gözlerini favorilerime dikti:

— Sen öğrenci misin ağabey?

Öğrencilikle bir ilişkim yoktu ya, takılayım dedim:

— Neremden anladın?

Bilgiç bilgiç sırıtarak başını salladı:

— Okuyanların, seninki gibi oralarında tüyleri oluyor da... (Favoriler). Gazetelerde çıkan kavga resimlerinde çook gördüm.

Rauf TEKTAŞ

— Köprübaşı/Eskişehir —

KES KÖ SE?..

Turistin biri, helvacı dükkânının önüne gelmiş, vitrindeki helvaları görünce onların ne olduklarını merak etmişti. Kendi memleketlerinde olmayan bu nesneyi daha yakından görmek, dükkân sahibine onların ne olduklarını sormak için dükkândan içeri girdi ve Fransızca «Bu ne demektir?» anlamına gelen «Kes kö se?» yi yapıştırarak, eliyle helvaları işaret etti. Dükkân sahibi bu «Kes kö se» yi «Kes bir parça» olarak anlamıştı... Kesip bir parça verdi turiste. Turist teşekkür ederek aldı, yedi helvayı. Ağzını şapırdatarak «Kes kö se» dedi yine. Dükkân sahibi bir daha kesip verdi, turist bir daha «Kes kö se» dedi... Derken bizimkinin tepesi attı: «Ee... Yeter be! Kaçıncı defa kesip vereceğim yahu! Elimizi verdik diye kolumuzu mu kapacaksın yoksa! Böyle tek taraflı kesmek olur durur mu? Sen bunu nalıncı keseri mi, yoksa dış yardım mı sandın, ha? Hadi, çek arabanı!» diyerek turisti dükkânından kovdu.

Erhan TIĞLI

— Nazilli —

ÖLEK Mİ?

Ahmet dayı, komşu köye misafir gitmişti. Köy odasında oturulurlarken biri:

— Haydin sıra türküsü söyleyek, dedi.

Kabul ettiler. Bir süre sonra sıra Ahmet dayıya geldi. Derin bir nefes aldı, elini kulağına götürdü, tiz perdeden:

— «Çıha çıha çıhdık daşın başınaaa...» deyip kesti.

Herkes susmuş, misafiri dinliyordu. Fakat Ahmet dayıda ses soluk yok. On saniye, yirmi saniye, türkünün gerisi gelmiyor. Dayanamayan biri sordu:

— Eee, sonra?...

— Ne sonrası? dedi Ahmet dayı.

— «Daşın başına» çıhtın galdın. Biraz debelen hele.

— Yaa, dedi Ahmet dayı, debelenek de, daştan düşek ölek mi!

Fırat KIZILTUĞ

— Gayrettepe/İstanbul —

MİNİ ETEK

Günlerden bir gün, Ankara'ya çekilen ısrarlı telgrafların zoruyla ünlü politikacılardan biri köye gelir. Millette bir sevinç, bir telâş, köy odasına buyur ederler. Bir süre dinlenilir, ikramda bulunulur, dereden tepeden konuşulur, sonra konuğa köyü göstermek için topluca köy odasından çıkılır. Camiydi, kahveydi derken alt tarafı kerpiç, üst tarafı tuğla, iki katlı bir yapının önünde durur politikacı. Durur ya, bu inşa tarzına bir türlü akıl erdiremez.

— Yahu, der çevresindekilere, bu yapının yarıya kadarı tuğla da, yarıdan aşağısı neden kerpiç?

En yakınındaki köylü:

— Valla bey, der, yapı dediğinin nasıl olması gerektiğini biliyoruz. Biliyoruz ya, böyük şehirlerin mini etek modasına biz de böyle uyuyoruz.

Durmuş Ali SOLAK

— Ankara —

Yazısız

TELEFONDA

Sivas'ın aşiret köylerinde Hasan'lar «Hasso», Mehmet'ler «Memo», Ali'ler «Alo» diye çağrılır.

Bunlardan gurbete çıkan Ali isimli biri Ankara'ya varır. O kapı senin, bu kapı benim dolanırken, bir odacılık elde eder. İşi gücü çalıştığı binayı silip süpürmek.

Bir akşam yine odaları temizlerken telefon çalar. Ömründe makinanın konuşanına hiç rastlamamış olan Ali ahizeyi kaldırır, kulağına götürür, içinden «Alo» diyen tatlı bir kadın sesi duyunca: «Vay gurban!» diye elini dizine vurur: «Gız Fato sen misin? Bana nerden seslenirsin?»

Osman AKANÇAY

AHMET GİBİ...

Köyümüzün güler yüzlü, şakacı bir avcı Ahmet'i vardır. Etrafındakilere türlü oyunlar oynadığı gibi, kendine yapılanlara da kızmaz. Çoğu kez cebine, yanan sigara atılmış, tepkisi gülmek olmuştur. Bu tür şakalar yüzünden cepleri delik deşiktir avcı Ahmet'in. Okur yazarlığı yoktur. Ama cahil de değildir.

Bir gün Zeliha nineye, asker oğlundan mektup gelir. Kadıncağız avcı Ahmet'e gider. Okumasını ister. Bizimkinin okur yazarlığı yoksa da aklı var. Askerin parasının bittiğini, gönderilen parayı da henüz almadığını zaten bilmektedir. Başlar kuru sıkı atmaya: «Pek kıymetli, saygı değer biricik anacığım. Evvelâ selâm eder, iki ellerinden öperim. Param bitti. Gönderdiğiniz parayı da bugüne kadar alamadım. Çok dardayım.» Ve gerisi selâm kelâm...

Aradan bir kaç gün geçtikten sonra, Zeliha nine hasret gidermek için talebelerden birine verir mektubu. Fakat okunan mektup, avcı Ahmet'in okuduğuna uymaz. İçinde ne para vardır, ne sıkıntı... Zeliha nine:

— Oğlum oğlum, der mektubu okuyan öğrenciye. Bir de talebe olacaksın, şunu avcı Ahmet gibi okusana!

M. Zeki ÖDEN

— Çiçekpınarı/Balıkesir —

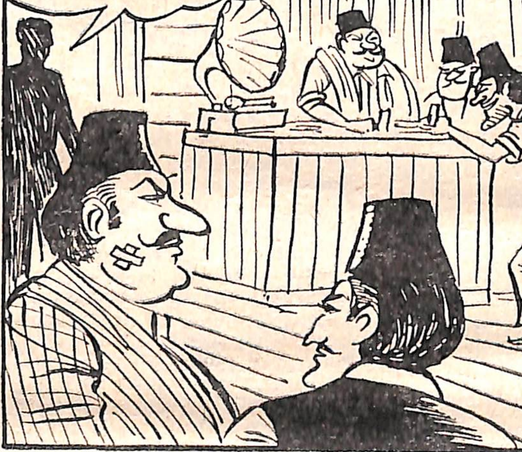
Fantoma İSTANBUL'DA:

Yazan - Çizen **Suavi Süalp**

24

Durum vaziyetlerinin ne dereceye kadar ciddi olduğunu biliyorsunuz.... Fantoma kalleşçe Amanvermez Kadri'yi saf harici ettikten sonra, MAVİ ELMASLA birlikte İstanbul'dan tüymek yollarını aramaktaydı... Bu sebebe binâen Paşabahçe'de Üzümcü Stavro'nun meyhanesine girmek üzereydi.
«BU KADAR İZAHÂT KÂFİ ZANNEDERSEM..»

VB

Başarınız ve istikbaliniz
tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.
Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracağınız her hesap
buyolda sizin için
en büyük şanstır.

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60176 - A - 20266 — 98)

A K B A B A

• Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası •

SAHİBİ : Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

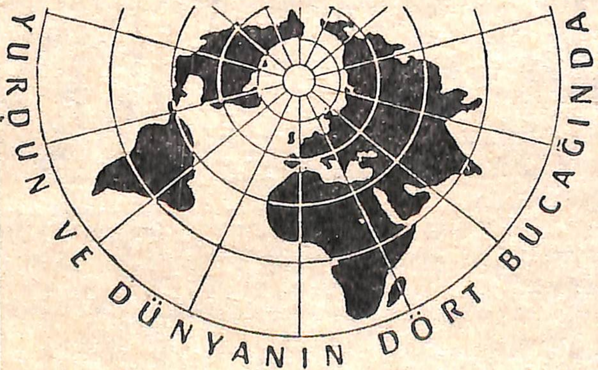
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Fiatı : 100 kuruştur.

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1 İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telg. Adr. : BASINKURUMU

(Basın : 60492 — 97)

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 26 —

— Yemeği basdırdık.
— Düşündün mü? dedim.
— He, dedi.
— Neyi?
— Buluşacağımızı.
— Lan akıllı gızsın vallaha!
— Deli miyim lan?
— Unutmuş sanıyordum seni.
— Başga bişey düşünmedim ki.
— Nasıl ediciyk?
— Golay!
— Desene!
— Golay dedik.
— De desene!
— Demicem.

Muzip muzip gülüyordu:

— El ayak çekildikten sona...
— He, el ayak çekildikten sona...
— O gadar.
— Gız adamı öldürün sen vallaha!
— Gurdele duruyor ha!
— Lâfı denişdirme.
— Resim de duruyor.
— Eskimiştir...
— Kâada sardım.
— Musga?
— Musgadan gıymatlı. Gurdele de esgimesin diye heç dakmadım.
— Gene alırdım.
— Onun gibi olmaz ki. O gurdele, başga gurdele.
— Çapıt...
— He, çapıtmış...
— Raziye!
— De ciğerim?
— Demedin daha?
— Neyi?
— Neyi olacak, el ayak çekilinceyi...
— Dedim ya!
— Sizin haymaya mı girip yatacam?
— Daha neler!...
— Ya ne ya?
— Demicem.
— Deme!
— Küstün mü?
— Sana küsmem ki heç!
— Anangil ne dedi?
— Buraya geldigime mi?
— He...
— Bişey demediler.
— Lan vallaha bi hı desen, iki taraf da hı diyecekler ya, hep sen demiyon ki... Oh, gışın yağmurlu havalarda, çinko depende dın dın öterken, ne güzel sarılıp yatması olurdu. Hele bi de çay demleyip içdin mi? Kemal lan, vallaha ben seni almazsam ölürüm lan. Öyle çok seviyorum ki seni!

Kabağın suyunu tekrar tazeledi. Geldi yanıma oturdu. Etraftan bir iki delikanlı bizi gözetliyordu. Ama, bu bakışlar öyle kinli, kıskanç bakışlar değildi. Sadece:

«Bu ördek de kim?» diyorlardı.

Eh, ne bilirlerdi ki ördek hem ziyarete, hem de ticarete gelmiştir buraya. Raziye:

— Eh, bişdi artık yemek, dedi.
— İçerde mi yiyeciyk?
— Yok, burda yerik! Dur babamı uyandırıyım.

İçeriye geçti:

— Baba, baba! dedi.

Cumali emmi:

— Hı, dedi doğruldu. Gözü beni aradı, gözgöze geldik. Raziye bir sofra bezi serdi ortaya. Yemeği tenceresiyle oturttu. Ağanın ekmeklerini böldü, koydu. Yine Raziye'nin kaşığı bendeydi. Cumali emmi de kaşık kullanmadı bu kez. Zehir gibi acı kabak çitmesini büyük bir iştahla tas tas su içerek yedik...

Cumali emmi, ne baktı, ne de konuştu. Sadece, yemek yerken hazdan olacak, ya da acı biberden, tren gibi fışır fışır fışıldadı. Bir de top gürlemesi gibi geğirdikten sonra:

— Elhamdüllâh! dedi. Ve tekrar girdi içeriye. Haymanın yan tarafına kıvrıldı yattı.

Güneş batmıştı, uçsuz bucaksız toprakların ardında... İşte ben buyum, der gibi, kıpkırmızı ateşten bir top olup öyle batmıştı. O kaybolup gittikten sonra sineklerindi artık ortalık. Önce ince bir taksim, ardından curcuna faslı... Vıız dıın diin daaan!...

Bizden başka bir kaç kişi var haymaların önünde. Bir şeyler yıkayan bir kadın, bu yazın sıcağında soğuk almış, öksürüp duran, öksürdükçe de sigaraya sarılan yaşlı bir adam, bir de çok ilerde zayıf bir ışığın önünde kadın mı erkek mi ne olduğu belli olmayan bir insan... Yine çocuk ağlamaları, yine köpek ulumaları, yine sinekler, yine sinekler...

Raziye, tencereyi yıkamanın çabası içinde. Tencereyi yıkayıp, haymadaki yerine bırakırken:

— Babam uyumuş, dedi. E hadi, biz de uyuyak!
— Uyuyak...
— Acık gonuşmayak mı?
— Gonuşuruk.

Hemen haymanın yanındaki otları yolmaya başladı. Yatağımız hazırlanıyor.

— Başını bu tarafa gon, gıçını bu tarafa, dedi.
— Sona?
— Sonası can sağlığı.
— Ya sen?
— Ben de senin yanında...

İçimi bir sevinç kapladı:

— Görmezler mi?
— Kime nesi, usulüynen yattıktan sona...

Yorganımı açtım, yarısını altıma aldım, yarısını üstüme.

— He sahi, dur ben sana bi dülbent verecekdim, dedi.

Haymadan aldı geldi:

— Eyice sar gafana, dedi.
— Sararım maraklanma...
— Nasıl, eyi mi yerin?
— Otel gibi...
— Eh, ben de yatiym...

Haymanın içine girdi. Ulan, hani beraber yatacaktık? Seslenemedim, ayağa kalkamadım. Bir kez:

— Hişt! dedim.
— Hı, dedi.

Yine:

— Hişt! dedim.
— Hı, dedi.

Haymanın çulunun altından bir el uzandı, tuttu elimi. Öptüm bu eli. Sonra, Raziye'nin başı çıktı, öptüm bu başı. Sonra, haymanın altından kaya kaya yanıma dek geldi:

— Hıh, eyi mi? dedi.
— Çok eyi, dedim.
— Heç senden ayrı yatar mıyım ben? Sen benim için bu yazının yüzüne gel, Raziyen ayrı yatsın senden, ganunlar yazmaz.
— Baban çakmaz mı?
— Top sıksan duymaz, daldı ki ne daldı... Hem biliyon mu, dedim ben babama.
— Neyi, bizi mi?
— He, habarı var. Alacak beni dedim.

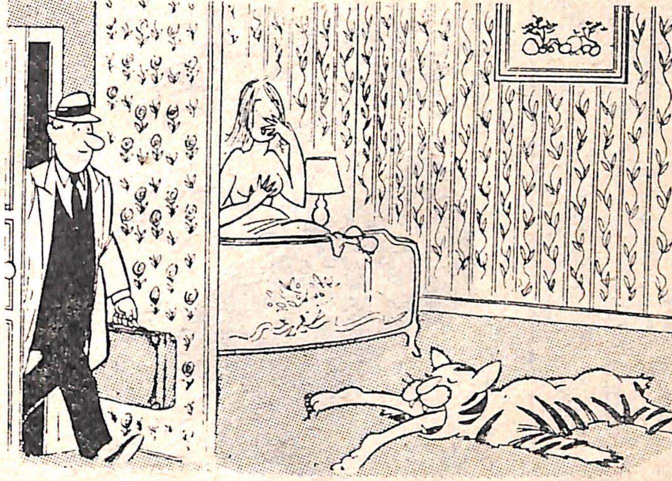
— Essah dedin mi?
— Vallaha!
— Ne dedi?
— Heç, eyi dedi. Beni everirse gendi de evlenecek.
— Evlenmek için sana gıymıyor demek.
— Yoo, geçen sene aldı birini. Bir ay geçinemediler, avradı govdu.
— Niye?
— Geçinemediler.
— Senin yüzünden mi?
— Yoo, avrat delimsirekdi.
— Ne biliyon?
— Bilmem mi heç, ana dedik bi ay...
— Ama ben seni hemen alamıyacam ki.
— Alsan n'olur?
— Okuyacam ya.
— Vali olacan!...
— Belki...
— Ben n'apim valiyi? Bana Kemal yeter!
— Hep böyle pambık tarlalarında ırgat, eyi mi?
— Nesi var?
— Eyi mi bu hayat?
— Ya hasdalıklı olsan, daha mı eyi?
— Hem ben daha ufağım gız... Bakma, belki anamız babamız geç vermişlerdir okula. Sen boyuma bakıp ne sanıyon beni?
— E, ben böyük müyüm ki?
— Yoo!
— Eyi ya, iki ufak. Lan gel he de bu işe!
— Bekle beni. Zor mu?
— Gaç sene?
— Bilmem ki...
— Bak, senesini bile bilmiyon işde. De bana şu gadar sene, bekleyim.
— Fazla olursa beklemen mi?
— Beklerim... Beklerim amma, durdurmaz ki elin gıranı.
— Gaçırırlar mı?
— Yoo, lâf söz çıkarırlar. Babamın da gafası gızar, sona verir birine.
— Sen de giden?
— Getmeyip n'apan?
İçimden bir şey burkulur gibi oldu. Bir müddet sustuk. Beni kendine doğru çekti:
— Gızdın mı? dedi.
— Yoo, dedim.
— Niye gonuşmuyon?
— Sen lâf etmiyon ki. Kemal be, ciğerimsin sen be. Bak, resmin nerde?
— Nerde?
— Sok elini!
Dipdiriydi göğüsleri...
— Buldun mu? dedi.
— He, dedim.
— Hep orda sakladım. Sarıl bana! Sıkıca sarıldık biribirimize. Yorgandan kayıp toprağın üstüne düştük. Artık sinekler rahatsız etmiyordu bizi.
— Seni, diyordu Raziye, seni çok seviyorum Kemal.
— Ben de seni Raziye.
— Sen sevmiyon, az seviyon, evlenmiyon...
— Zamanı var.

(Devamı var)

Büyük mizah ustası
MUZAFFER İZGÜ'nün
ilk kitabı
GECEKONDU
En büyük toplum yaramızı deşen, gülerken duygulanacağınız bir eser...
Fiyatı 7,5 TL.
REMZİ KİTABEVİ

Milletler Gülüyor

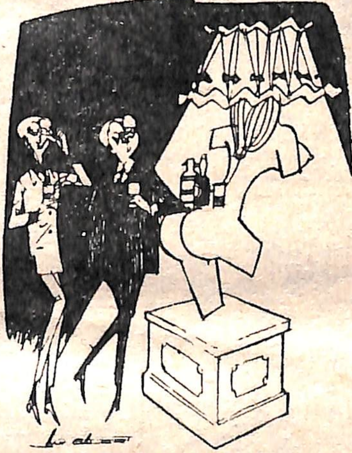

Yazısız

Tedbir

İki İskoçyalı «Glasgow» caddelerinden birinde dolaşıyorlardı. Biri nezleydi, cebinden mendilini çıkarıp burnunu silmek istedi. O an, mendille beraber cebinden bir sıra takma diş yere düştü. Arkadaşı hayretle:
— Dişlerini cebinde mi taşıyorsun? diye sordu.
— Benim değil, karımın bunlar, dedi diğeri. Öğle ve akşam yemeklerinden başka, ara saatlerde de yemek yemeğe başladı da...

— Eskicide bu eski heykeli görür görmez onu nasıl kullanabileceğim hemen aklıma geliverdi!

Acı

Diş doktoruna giden ve dişlerinden birini çektirecek olan korkak adam:
— Doktor, sizin için acısız diş çeker diyorlar, doğru mu? diye sordu.
— Her zaman değil, dedi doktor.
— Nasıl?
— Meselâ geçen hafta bir hastanın inatçı bir yirmi yaş dişini çekerken bilek kemiğimi incittim.

Tehdit

Bahçesinde çalışırken, armut ağacına tırmanan bir çocuk gören köylü:
— Çabuk in oradan bakayım, diye bağırdı. Yoksa babana söylerim!
Çocuk başını ağacın daha yüksek dallarına doğru kaldırarak:
— Baba, dedi, biri seninle konuşmak istiyor.

Sürpriz

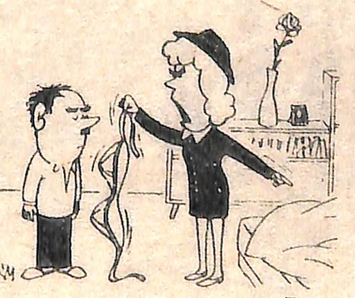
Son çıkan romanını yazarına uzatan adam:
— Lütfen şunu karımın adına ithaf ederek imzalayınız, dedi.
Yazar memnun, sordu:
— Eşinize bir sürpriz mi yapmak istiyorsunuz?
— Evet, dedi adam. Doğum günü için bir vizon manto bekliyordu da...

Öfke

Kızının çıplak portresini gören baba:
— Sende hiç utanma yok mu? diye bağırdı. Bir ressama bu pozu nasıl verebilirsin?
Kız utançla cevap verdi:
— Karşısına dikilip poz falan vermiş değilim canım. Adamcağız bir kerecik soyup baktı, sonra resmi ezbere yaptı!

Unutkanlık

Eczaneye giren kadın:
— Asid asetylsaliklylik istiyorum, dedi.
— Anlayamadım, aspirin demek istiyorsunuz her halde.
— Evet, ta kendisi... Nedense bazı isimleri hiç aklımda tutamıyorum.

— Yine boyundan büyük işler mi çevirdin herif?..

Esef

Küçük Claudie annesine sordu:
— Ben nasıl dünyaya geldim?
— Leylek getirdi seni, dedi annesi.
— Sen nasıl dünyaya geldin?
— Beni de leylek getirmiş.
— Babam?
— Onu da leylek getirmiş.
— Ya büyük annem? Onu da mı leylek getirmiş?
— Tabiî.
O zaman küçük kız esefle başını sallayarak:
— Yazık, dedi. Demek bizim ailede kimse normal bir doğumla dünyaya gelmemiş!

Beceriksiz köpek

Yerden bir sopa alıp nehre atan adam köpeğine:
— Koş getir onu, dedi.
Köpek nehre yürüdü, suya dalıp yüzeceği yerde yürüye yürüye, batmadan, sopayı aldı ve efendisine getirdi. Hayretler içinde kalan adam gözlerine inanamadığından aynı hareketi tekrarladı. Köpek yine aynı şekilde, su üzerinde yürüyerek sopayı aldı getirdi. Olayı gören biri sordu:
— Bu köpeği nereden aldınız?
— Suffren caddesinde bir dükkândan.
— Bana kalırsa mösyö paranızı geri alınız. Baksanıza, bu hayvan asla yüzme öğrenemiyecek!

— Aman, iyi ki mini etek modasına uymamış!..

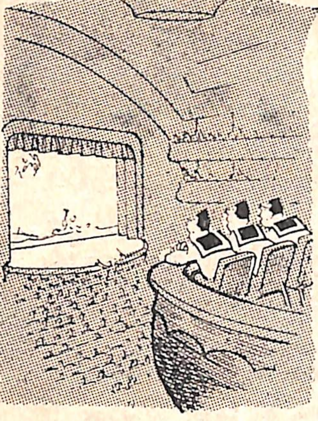
Rol

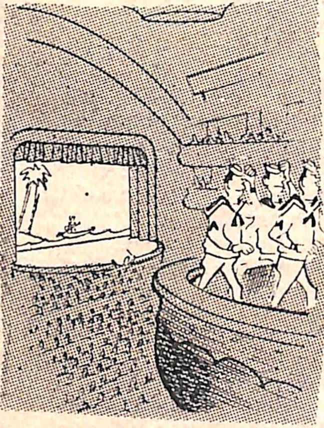
Küçük bir tiyatro figüranı, annesine gururla:
— Nihayet bir rol elde edebildim, dedi.
— Çok memnun oldum kızım.
— Gerçi bu önemli bir rol değil... Hizmetçi olacağım, sahnenin dışında, kapıyı vurarak baş artiste «Mektubunuz geldi» diye bağıracağım, o da bana sahneden: «Sakın içeri girme» diye cevap verecek.

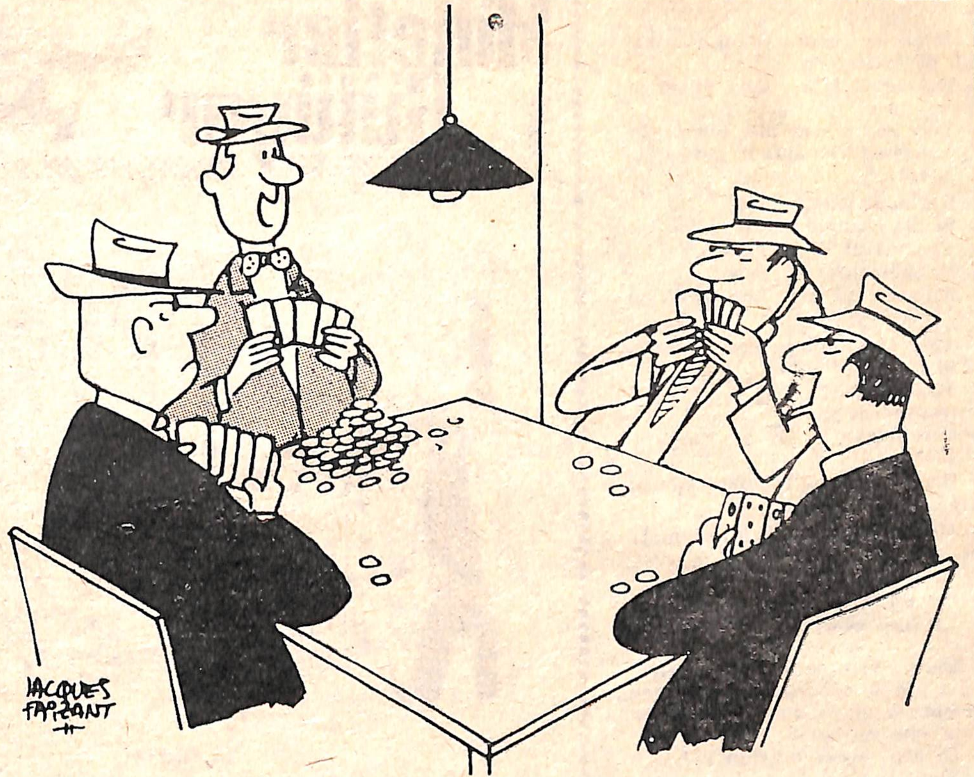
Veterinerde

Bir kırkayak, veterinere giderek:
— Ayaklarımdan biri ağrıyor, dedi.
— Hangisi? diye veteriner sordu.
— Bunu söyleyemiyeceğim, dedi kırkayak. Çünkü sadece beşe kadar saymasını biliyorum.

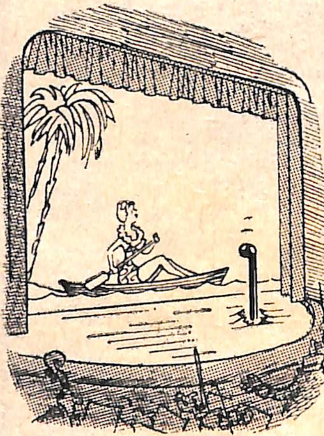
Dünya Karikatürleri

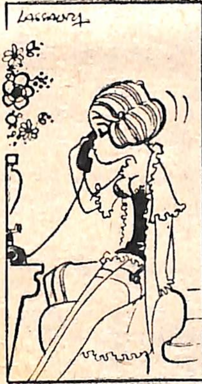

— YAHU, BIR TÜRLÜ AKLIMDA TUTAMIYORUM ... DÖRT AS İYİ MİDİR KÖTÜ MÜDÜR ?..

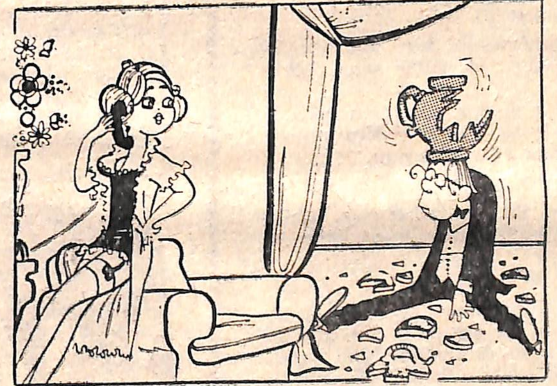
YAZISIZ

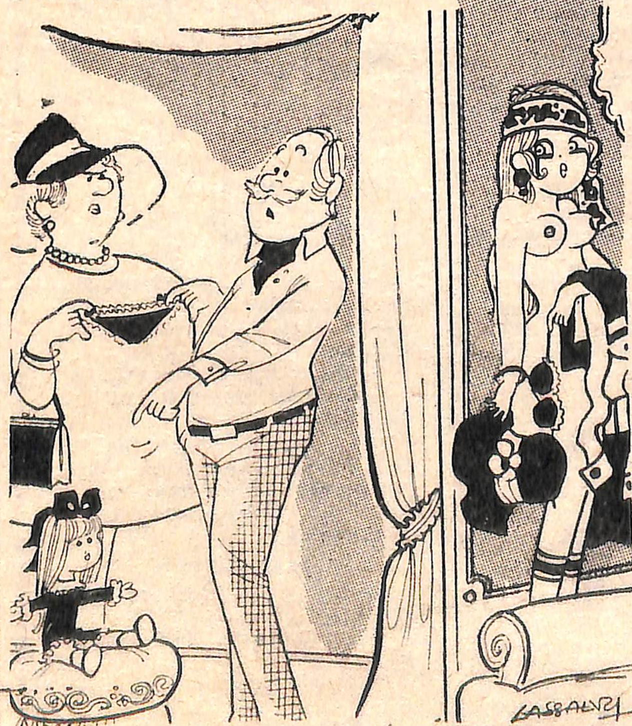
— EVET, ARKADAŞIN BİZDE ...

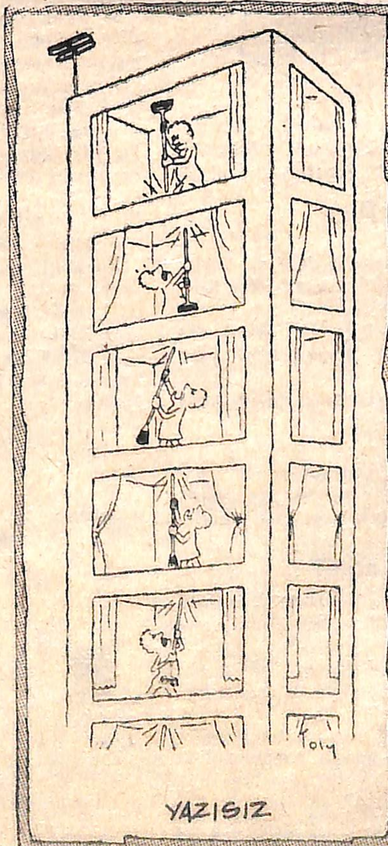
— YİNE ÇAPKINLIK YAPMAK İSTEDİ ...

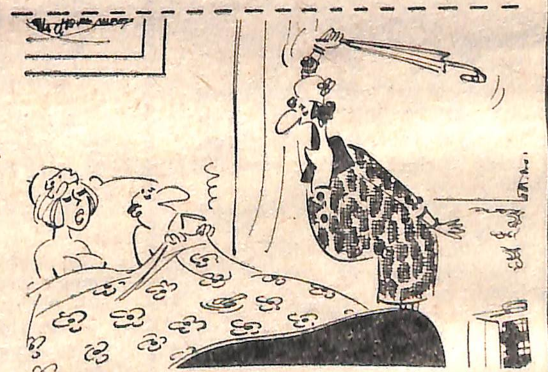
— AMA HİÇ MERAK ETME, ONU BİR HEYKEL GİBİ HAREKETSİZ HÂLE GETİRDİM ! ..

— HAA, O KÜLOT MU ?.. ŞEY, ŞU BEBEĞİN CANIM ! ..

YAZISIZ

— NEEE, BENİM YOKLUĞUMDAN FAYDALANIP YATAKTA SİGARA İÇERSİN HA ! ..

YAZISIZ

Vasıtanıza ve yolunuza en uygun lâstik Fisk çeşidi arasındadır!

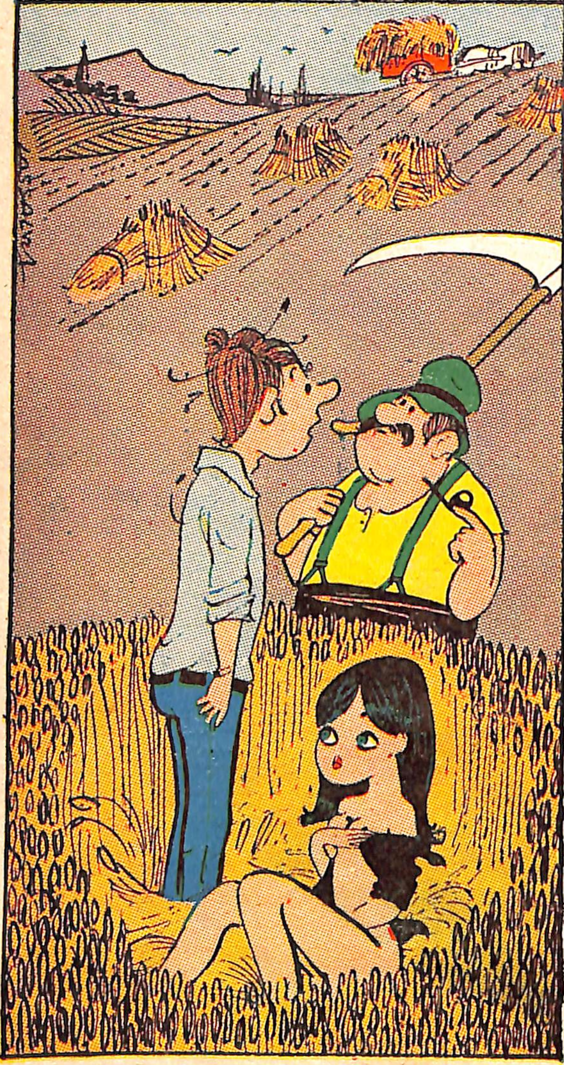
Fisk, piyasanın en yumuşak lâstiğidir.
Sarsıntıları önler, rahat bir yolculuk sağlar.
Fisk, piyasanın en sağlam lâstiğidir.
Terkibinde bulunan Poli-B maddesi sayesinde çelik gibi bir sağlamlık kazanmıştır.
Fisk, piyasanın uzun yola en elverişli, ağır yüke en dayanıklı lâstiğidir.
Fisk, piyasanın fren emniyetini en iyi sağlayan lâstiğidir.
Fisk, savrulmayı ve kaymayı önler.

FISK
sağlam
yumuşak

(Manajans : 2014 — 99)

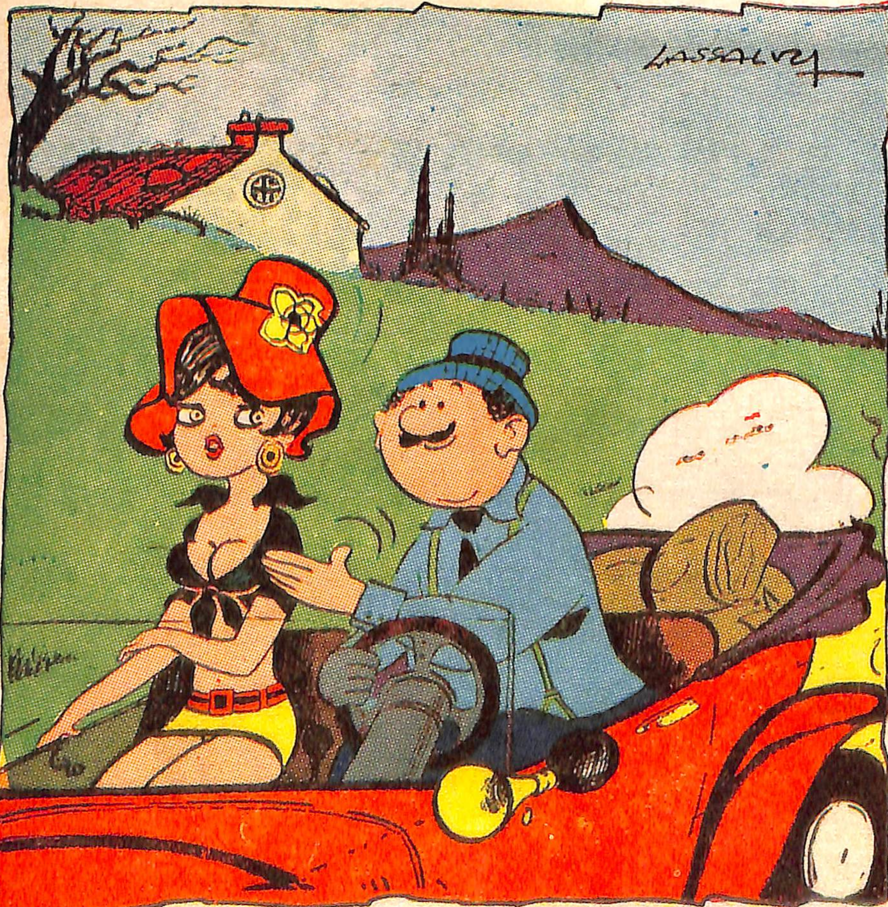
Akbaba

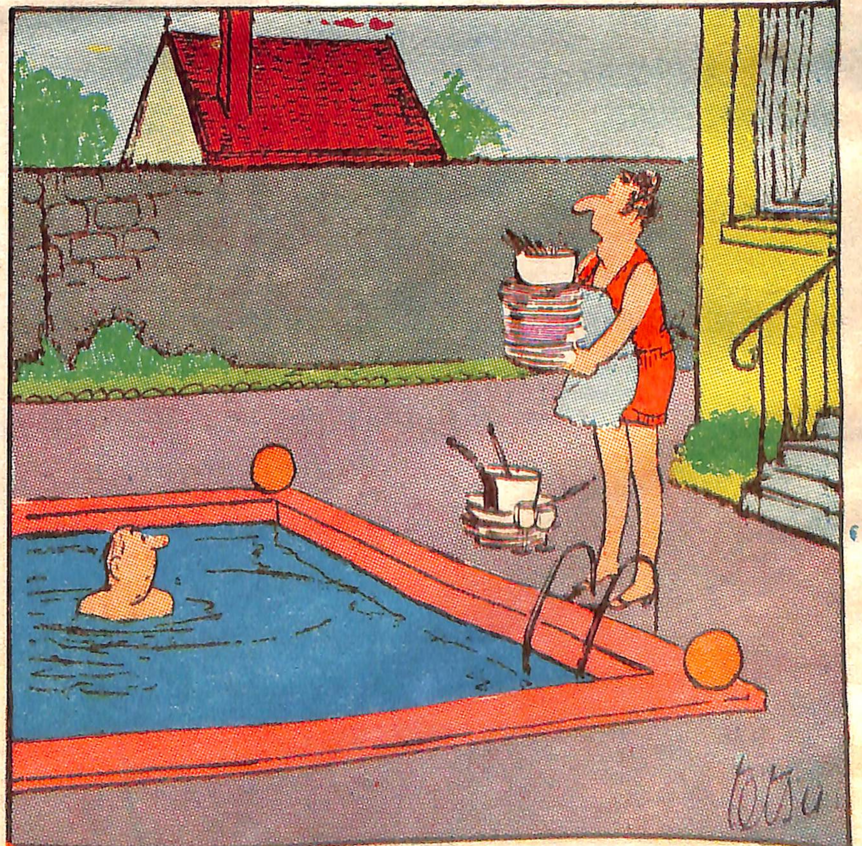
— BURANIN BİÇİLMESİNİ YARINA BIRAKSANIZ OLMAZ MI ?!

— KARIMI BIRAKIR, GELİR SİZİ ALIRIM ... TAMAM MI ?!.

— YİNE ŞAŞIRDINIZ MÜDÜR BEY... KLAKSON SOLUNUZDA !..

— HADİ AL, YIKA ŞU BULAŞIKLARI !..